

ΜΠΥΚΕΤΟ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΑΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΦΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΓΚΡΑΤΙ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ
(ΕΡΕΤΗΣ)

ΑΓΡΙΝΙΟΝ

ΑΙΓΙΟΝ

ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ

ΑΔΙΒΕΡΙΟΝ

ΑΜΑΛΙΑΣ

ΑΜΦΙΣΣΑ

ΑΡΓΟΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ

ΑΡΤΑ

ΑΣΤΑΚΟΣ

ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ)

ΒΕΡΡΟΙΑ

ΒΟΛΟΣ

ΒΥΤΙΝΑ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ

ΓΡΕΒΕΝΑ

ΓΥΘΕΙΟΝ

ΔΑΔΙΟΝ

ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ

ΔΡΑΜΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΘΗΒΑΙ

ΙΘΑΚΗ

ΙΣΤΙΑΙΑ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΑΒΑΛΑ

ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ

ΚΑΛΑΜΑΙ

ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ)

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ

ΚΑΡΥΣΤΟΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ

ΚΑΣΤΡΙ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ)

ΚΑΣΤΡΟΝ (ΑΗΜΝΟΥ)

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΚΙΑΤΟΝ

ΚΟΖΑΝΗ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

ΚΥΜΗ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

ΛΑΜΙΑ

ΛΑΡΙΣΣΑ

ΛΕΒΑΔΕΙΑ

ΛΕΥΚΑΣ

ΛΙΜΝΗ (ΚΥΒΟΛΙΑΣ)

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ

ΜΟΔΑΟΙ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ

ΝΕΜΕΑ

ΝΙΓΡΙΤΑ

ΞΑΝΘΗ

ΣΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ

ΠΑΤΡΑΙ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΠΑΛ. ΤΕΛΕΩΝΕΙΟΥ

ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΟΝ)

ΠΡΕΒΕΖΑ

ΠΥΡΓΟΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΣ

ΣΟΡΟΒΙΤΣ

ΣΟΥΦΛΙΟΝ

ΣΠΑΡΤΗ

ΣΥΡΟΣ

ΤΡΙΚΚΑΛΑ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ

ΤΣΟΥΛΙΟΝ

ΥΔΡΑ

ΦΛΩΡΙΝΑ

ΧΑΛΚΙΣ

ΧΑΝΙΑ

ΧΙΟΣ

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, The Banc of Athens Trust Company, Pine Street 30.
ΒΟΣΤΩΝΗ, Athens Banker's Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 22.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΪ-ΓΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑΪ-ΓΑ.— ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του 'Εξωτερικού
έν ὄψει και επί προθεσμία.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΑΝ ΠΟΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΚΟΜΗ 3 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

31 Οκτωβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

849

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL SCHWOB

Η ΠΑΝΟΥΚΛΑ

Τὸ ἔτος 1874 εἶμουν ἀκόμῃ νέος καὶ χωρὶς λεφτά. "Εφυγα ἀπὸ τῆς Φλωρεντίας μαζί με τὸ φίλο μου Ματτέο πέρνοντας τοὺς μεγάλους δρόμους τῆς χώρας. Ἡ πανούκλα ἀφάνισε τότε τὴν πόλιν. Ἡ ἀρρώστεια εἶταν ξαφνικὴ, καὶ σ' εὗρισκε στὸ δρόμο. Τὰ μάτια φλογίζοντοσαν καὶ γινόντουσαν κόκκινα, ὁ λαὸς βράχνιαζε, ἡ κοιλία φούσκωνε. "Επειτα τὸ στόμα κι' ἡ γλῶσσα γεμίζαν ἀπὸ μαύρες φουσκάλες γεμάτες ἀπὸ ἓνα ὕγρὸ πού ἐτσουζε. Τότε ἀρχίσε τὸ μαρτύριό τῆς δίψας. "Ενας ξερός βήχας τίναζε τοὺς ἀρρώστους ὥστε διακαίρες. "Υστερὰ, τὰ μέλη σκλήραιναν σὲς ἀρθρώσεις, τὸ δέμα γεμίζε ἀπὸ κόκκινες βούλες, φουσκάλες. Καὶ στὸ τέλος, ὅταν πέδαιναν ἡ δίψη τοὺς γινόνταν σκληρὴ, μολυβένια, γέμιζε ἀπὸ ματωμένες πληγὲς κι' ἀνοίγε τὸ στόμα σὰν πηγάδι. Γύρω ἀπὸ τὶς δημόσιες κρήνες, πούχαν σχεδὸν στερεῖναι ἀπὸ τὴ ζέστη, μαζεύνοντοσαν οἱ ἀνθρώποι καμπουριασμένοι καὶ κοκκαλιάρηδες καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βουτήξουν τὸ κεφάλι τοὺς μὲς στὸ νερὸ. Μακριὰ πέφτανε μετ' τὸ κεφάλι μέση, καὶ τοὺς τραβοῦσαν ἀπὸ κεῖ μ' ἓνα τοιγχεῖο δεμένο σὲ μὴ' ἀλυσίδα, μαῖονος ἀπὸ τὸ βοῦρκο, μετ' τὸ κρανίον τοὺς τσισιμένον. Τὰ μελανιασμένα πτώματα ἐστρωναν τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐτρεχαν, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, τὰ νερά τῶν βορῶν. Δὲ μπορούσε κανεὶς ν' ἀνδῆξῃ στὴν ἀποφορά κι' ὁ φόβος εἶταν τρομερός.

Μὰ ἐπειδὴ ὁ Ματτέο εἶταν σπουδαῖος παίχτης στὰ ζάρια, διασκέδαζε μὲς βγήκαμε ἀπὸ τὴν πόλιν κι' ἤπιαμε στὸ πρῶτο πανδοχεῖο κρασί νερωμένο, γιὰ τὴ σπαστρία μας ἀπ' τὴ θανά. "Εκεῖ συναντήσαμε μερικὸς ἐμπόρους ἀπ' τὴ Γένοβα καὶ τὴν Παβία. Τοὺς προσκαλέσαμε νὰ παίξουν, μετ' τὸ κουτί τῶν ζαριῶν στὰ χεῖρα, κι' ὁ Ματτέο κέρδισε δέκα δουκάτα. "Απὸ μέρους μου τοὺς προσέλασα καὶ παίξαμε ἔπειτα τάβλι, ὅπου εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ κερδίσω εἰκοσι χρυσὰ φιορίνια μ' αὐτὰ τὰ κέρδη μας ἀγοράσαμε μολάκια κι' ἓνα φόρταμα μαλλί, κι' ὁ Ματτέο πού σκεφτότανε νὰ πᾶρ στὴν Πρωσία ἔκανε προμήθεια ἀπὸ σαφρά.

Διασχίσαμε τὸ δρόμο τῆς Πάδουας πρὸς τὴ Βερόνα, ξαναγυρίσαμε στὴν Πάδουα γιὰ νὰ πουλήσουμε πῶ καλὰ τὸ μαλλὶ καὶ ταξιδέψαμε ὡς τὴ Βενετία. "Απὸ κεῖ, περνώντας τὴ θάλασσα, μπήκαμε στὴ Σλαβονία κι' ἐπισκεφθήκαμε τὶς ὥραιες πολιτείες τῆς ὡς τὸ σύνορο τῆς Κροατίας. Στὴ Μπούντα ἔπεσα ἀρρωστος μετ' πνεύμα κι' ὁ Ματτέο, μ' ἄφησε μόνο σ' ἓνα χάνι με δώδεκα δουκάτα, καὶ ξαναγύρισε στὴ Φλωρεντία, ὅπου τὸν προσκαλοῦσαν διάφορες ὑποθέσεις του καὶ ὅπου, ὅταν γινόντουσαν καλὰ, θὰ τὸν συναντοῦσαν. Κοιτόμουν σὲ μὴ ἀνήλιαγη καὶ γεμάτῃ σκόνης κάμαρη, σ' ἓνα ἀχυρόστρωμα, χωρὶς γιαντρί, καὶ μετ' τὴν πόρτα πάντοτε ἀνοιχτὴ πρὸς τὴν κάμαρη ὅπου οἱ ἄλλοι ἐπιναν. Τὴν νύχτα τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου ἦρθε μὴ συντροφιά ἀπὸ φλαουτίστες κι' ἄλλους ὁργανοπαίχτες με καμμιὰ δεκαπενταριά ἡ δεκάξη στρατιῶτες τεύτονες καὶ βενετοὺς. "Απὸ ἀδειασαν μπόλικες μπουκάλες κι' ἔσπασαν τὰ κανάτα στοὺς τοίχους ἀρχισαν νὰ χορεύουν, ἐνῶ τὰ ὄργανα ἐπαίζαν. Πέρασαν ἀπὸ τὴν πόρτα τὰ κατακόκκινα πρόσωπά τους καὶ βλέποντας με κατάκοιτο στὸ σακί μου, ἀρχισαν νὰ με τραβοῦν πρὸς τὴ σάλα φωνάζοντας: "Ἡ θά πειὶς ἡ θά πεθάνεις!" "Επειτα με κοροῖδευαν καὶ με πείραζαν, ἐνῶ ὁ πυρετός μου φλόγιζε τὸ κεφάλι καὶ κατὰλθαν νὰ με χῶσουν μέσα στὸ ἀχυρόστρωμά μου τοῦ ὁποῖου ἔδωκαν τὸ ἀνοίγμα γύρω ἀπὸ τὸ λαίμ μου.

Ὁ ἰδρώτας ἐτρεχε ποτάμι ἀπάνω μου κι' ὁ πυρετός χωρὶς ἄλλο πού εἶχε πέσει, ἀρχισε νὰ με πιάνει ἓνας θυμὸς ἀκράτητος. Τὰ χεῖρα μου εἶταν μέσα στὸ στρώμα καὶ δὲ μπορούσα νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου, γιὰτὶ ἄλλοιως θὰ ὀρμούσα, ἐστὶ ὅπως εἶμουν, κατὰ τῶν στρατιωτῶν. Μὰ εἶχα χωμένο μεσ' στὴ ζώνη μου ἓνα κοντὸ μαχαίρι καὶ μετ' τὸ φέρεω γλιστρώντας τὸ χεῖρ μου ὡς ἐκεῖ καὶ με

στὸ μπράτσο μου μὴ πληγὴ ἀπ' ὅπου πῆρα ἀρκετὸ αἷμα κι' ἐκηλίδισα μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό μου. "Επειτα ξαναμπήκα μέσα στὸ στρώμα μου καὶ περιμένα τοὺς μεθυσμένους στρατιῶτες. Ἦρθαν γελώντας καὶ τραυλίζοντας, μὰ μόλις εἶδαν τὸ λευκὸ καὶ ματωμένο πρόσωπό ἀρχισαν νὰ φωνάζουν: "Πανοῦκλα! Πανοῦκλα!"

Δὲν πρόφτασα νὰ βγῶ ἀπ' τὸ σακί μου καὶ τὸ πανδοχεῖο εἶχε ἀδειάσει δρότελα. Νοιώθοντας τὸν ἐαυτό μου καλὰ, ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδρώτα πού ἔκαναν νὰ τρέξει ἀπὸ τὸ κορμί μου αὐτοὶ οἱ παλιανθρώποι, ἐκίνησα γιὰ τὴ Φλωρεντία, μετ' τὴν πρόθεση νὰ συναντήσω τὸ Ματτέο.

Βρήκα τὸ σύντροφό μου τὸ Ματτέο νὰ πλανιέται στὸν κάμπο τῆς Φλωρεντίας, σὲ κακὸ χάλι. Δὲν εἶχε τολμήσει νὰ μπη' μεσ' στὴν πόλιν ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνει θάναση. Ἀνακουράσαμε πρῶτῃ καὶ τραβήξαμε, ζητώντας τύχη, πρὸς τὰ κράτη τοῦ Πάπα Γρηγορίου. Ἀνέβαινον πρὸς τὸ Ἀβινιόν, συναντούσαμε στὸ δρόμο ὁμίλους ὀπλισμένων ἀνδρῶν, μετ' λόγχες, ἀκόντια κι' ἀσπίδες, γιὰτὶ οἱ πολῖτες τῆς Βολόνας εἶχαν ἐπαναστατήσει κατὰ τοῦ Πάπα. "Εκεῖ, παίζοντας πότε με τοὺς ἐπανάστατες καὶ πότε με τοὺς παπικούς, τάβλι καὶ ζάρια, σταθίχαμε πολὺ τυχεροὶ καὶ κερδίζαμε πάνω κάτω τριακόσια δουκάτα κι' ὀρόντα χρυσὰ φιορίνια.

Ἡ πολιτεία τῆς Βολόνας εἶταν σχεδὸν ἀδειανὴ ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ γι' αὐτὸ μὲς ὑποδέχτηκαν σ' ἀπολυμαντηρία τῆς, ἀπ' ὅπου ἐκρεπε νὰ περάσουμε γιὰτὶ ἐρχόμαστε ἀπ' τὴ Φλωρεντία, μετ' κρανιὲς χαρὰς. Οἱ κάμαρες ἐκεῖ δὲν εἶναι στρωμένες με ψάτες ὅπως σὲ πολλὰς πολιτείες τῆς Λομβαρδίας καὶ τὰ κρεβάτια, ἀν καὶ με ἐσκαμμένα στρώματα δὲν λείπουν. Ὁ Ματτέο συνάντησε ἐκεῖ τὴ Μόννα Γιοβάννα μὴ Φλωρεντινὴ γινώμῃ τ'ον ὅσο γιὰ μένα, πού δὲ μ' ἐνδιέφερε ἂν εἶταν γινώμῃ μου ἢ ὄχι, διάλεξε μὴ' ἄλλη κοπέλα κι' ἔμεινα εὐχαριστήμενος.

"Εκεῖ ἤπιαμε πάλι καὶ ἀπὸ τὸ παχὺ νεῖο κρασί καὶ μπύρα καὶ φάγαμε γλυκίσματα καὶ ταρτελέτες. Ὁ Ματτέο στὸν ὅποιο εἶχα διηγηθεῖ τὸ κακοφάρμακό μου τῆς Σλαβονίας, κάνοντας τάχα ὅτι πηγαινε νὰ κοιμηθεῖ, κατέβηκε στὰ μαγειρεῖα καὶ ξαναγύρισε μετ' αἰματισμένους σὲ πανωλόβηλο. Τὰ κορίτσια τοῦ ἀπολυμαντηρίου μόλις τὸν εἶδαν ἀρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς ὅλες τὶς μεριές, βιάζοντας διαπεραστικὲς κραυγές, μὰ ἐγὼ τότε τὶς καθιστοῦσα καὶ ξαναγύρισα, φοβισμένος ἀκόμα, ἀγγίζοντας μετ' τὰ χεῖρα τους τὸ πρόσωπο τοῦ Ματτέο. Ἡ Μόννα

Ὁ Ματτέο μετ' ὄρα.

Γιοβάννα όμως δεν ήθελε πιά να τον ζυγώσει και στεκόταν δόλο-
τρεμη σε μία γωνιά, λέγοντας πως έχει πυρετό. Ωστόσο ο Ματτέο
μεθυμένος έβραζε το κεφάλι άπάνω στο τραπέζι κι' άποκοιμήθηκε
ένω τα ροχαλιτά του έκαναν το τραπέζι να σαλεύει.

Στο τέλος εγκαταλείψαμε τη Βολόνια κι' ύστερα από πολλές πε-
ριπέτειες φτάσαμε κοντά στη 'Αβινιόν, όπου πληροφορηθήκαμε
ότι ο Πάπας έβλεπε στη φυλακή όλους τους Φλωρεντινούς και τους
έκαινε, αυτούς και τα βιβλία τους, για να τους εκδικηθεί για την
επανάσταση που έκαναν μαζί με τους Βολονέζους. Μά το πληρο-
φορήκαμε πολύ άργά, γιατί οι στρατιώτες του Πάπα μας έπια-
σαν την ίδια νύχτα και μας έβρισαν στη φυλακή του 'Αβινιόν.

Πρίν δικαστούμε ακόμα, μ'εξανάγκρισε ένας δικα-
στής και μ'ας καταδίκασε προσωρινά σε ειρκτή με
ψωμί και μέ νερό, όπως συνήθιζε η εκκλησιαστική
δικαιοσύνη. Κατόρθωσα ωστόσο να κρύψω κάτω
από τα ρούχα μου τ'ονάκινο σάκκο μου, που είχε
μέσα λίγη πολένια (ταλικό έδεσμα μ' αλεύρι) και
μερικώς έλαιο.

Το πάτωμα της φυλακής εΐταν σά βάλτος κι'
ο άέρας δεν έμπαινε μέσα παρά από ένα φεγγίτη
με γυάλινες, που άνοιγε ίσια στο χώμα της αυλής
της φυλακής. Τα κώδια μας εΐταν περασμένα
σε ξύλινες πέδες πολύ βαρείες και τα χέρια και των
δύο μας εΐταν δεμένα με μ' αλυσίδα τόσο στενή,
όστε τα κορμιά μας από τη μέση ως τον ώμο άγ-
γίζανε. 'Ο ξυλουργός της φυλακής μ'ας έκανε τη
χάρη και μ'ας εΐπε ότι κατηγορούμεθα πως είχαμε
έρθει για να δηλητηριάσουμε τον Πάπα, ο όποιος
είχε μάθει από μερικούς πρεσβευτάς του ότι οι
συμβουλοι της Κοινοτήτος της Φλωρεντίας είχαν
σχεφθεί αυτό τον τρόπο για να τον ξεκάνουν.

Βρισκόμαστε έτσι πεταμένοι μέσ' στα τρισκόταδα
της φυλακής, μη ξέροντας πότε εΐνε μέρα και πότε
εΐνε νύχτα και με το φόβο ότι θά μ'ας κήσουν
ζωντανούς. Θυμήθηκα τότε το τέχνασμα μου της
Σλαβονίας και φαντάστηκα ότι η παπική δικαιο-
σύνη, από το φόβο της μεταδόσεως της άρρώστει-
ας, θά μ'ας πέταγε έξω από τη φυλακή. Κατόρ-
θωσα με μεγάλη προσπάθεια να βγάλω από το
σακί μου την πολένια μου, αφού συμφωνήσαμε
ν' άλευρώσει το πρόσωπό του ο Ματτέο και να το
ματώσει, ενώ εγώ θά φώναζα νάρθουν οι φύλακες.

'Ο Ματτέο έφτιασε το πρόσωπό του κι' άρχισε να
ουρλιάζει σά να τον έβνιαν... 'Εγώ πάλι έπιμα-
λούμην την Παναγία, σαλεύοντας τις αλυσί-
δες μου. Μά το κελλί εΐταν υπόγειο, οι τοίχοι χοντροί
και το σκοτάδι βαθύ. 'Ωρες δόκλιχρες ουρλιάζαμε
αδίκως. 'Εγώ στο τέλος έπαυα, ενώ ο Ματτέο εξακολουθούσε τους
θρήνους του. Τόν έσπρωξα με τόν άγκώνα για να σιωπάσει και να
εξουλαστώ ως όδον ξεμεράσει. Μά οι θρήνοι του έβγιναν πιο δυ-
νατοί. Τόν άγγιξα μέσ' στο σκοτάδι : τα χέρια μου δέ βρήκαν παρά
την κοιλία του που μου φάνηκε φουσκωμένη σάν ασκί. Και τότε
ο φόβος με κυρίεψε, μά είμουν κολιμημένος άπάνω του. Και ενώ
έκείνος έφώναζε με μία φωνή στριγγή: «Νερό! νερό! να πιώ!» το
πρώτο χλωμό φως της αυλής φάνηκε από το φεγγίτη. Και τότε
κρύος ιδρώτας με πλημμύρισε γιατί κάτω απ' το αλεύρι που εΐταν
στο πρόσωπο, κάτω απ' τις κηλίδες του αίματος που είχαν ξεραθεί
είδα πως εΐταν πελιδνός κι' άναγνώρισα την
φλόγωση και το κόκκινο εξάνθημα της πανού-
κλας της Φλωρεντίας...

'Ο Ματτέο είχε προσβληθεί πραγματικά
απ' τη φριχτή νόσο και ξεψυχούσε δεινός μαζί
μου, ουρλιάζοντας...

Marcel Schwal

ΠΟΣΑ ΞΟΔΕΥΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΟΝΤΙΑ

'Από 3.000.000 έως 4.000.000 ξοδεύονται το
χρόνο για την αγοράν και την τοποθέτησιν
των ψευτικων δοντιών, εις όλην την 'Αγγλίαν.
'Ενας ειδικός, ο Σερ Ζέϊμς Κρούχτον Μπράουν
αναφέρει ότι πλέον των 10.000.000 ψευτικων
δοντιών τοποθετούνται κάθε χρόνο κατά στό-
ματα των 'Εγγλέζων και τα όποια στα μέσον
όδον κοστίζουν για να τ' αγοράση κανείς 7
σελλάνια το ένα, ήτοι 250.000 λίρες. Στην
'Αμερική κατασκευάζονται κάθε χρόνο 4.000.000
ψευτικά δόντια και υπολογίζεται, ότι οι όδοντοϊατροί συγ-
κεντρώνουν σε χρυσά δόντια ένα τόνο χρυσού, του όποιου η αξία
εΐνε 200.000 λίρες.

'Όσο άφορξ για το χρώμα των ψευτικων δοντιών, κάθε λαός
έχει και την ιδιαίτερή του προτίμηση. Στόν Καναδά π.χ. συνηθί-
ζονται τα άσπρα. Στην 'Αγγλία προτιμούνται τα δόντια που έχουν
το χρώμα των μαργαριταριών. Στην Νότιο 'Αμερική τα χρυσά
και στη Κίνα τ'α... μαύρα ! ! !

Φτάσαμε σ' ένα πανδοχείο.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

«Όλη η οικογένεια εΐνε στο τραπέζι.
'Η μαμά.— Τοτό πήγαμε να κλείσης την πόρτα. Κάνει ρέμα
'Ο Τοτός.— 'Όχι μαμά.
'Η μαμά.— Τοτό, κάμε ούτό που σου λέω, για να μη σε δει
'Ο Τοτός.— Δέν πάω σου λέω.
'Η μαμά, (για να άφηνίση τα ευγενή αισθήματα του παι-
δός της).— Δέν είσαι καθόλου ευγενής. 'Η μαμά σου θά κοινολογή-
ξεί αιτίας σου. 'Αν μου έλεγες έμένα : «Μα
μά κρυώνω γιατί κάνεις ρέμα» θά σπασί-
μουν άμείως και θά έλκιναι την πόρτα.
'Ο Τοτός.— Μαμά κρυώνω, γιατί κάνεις
ρέμα. Σήκω να την κλίσης !...»

Του Τριστην Μπερνάν.

«Οι έπιχειρηματίες συνοχωρούνται
τόσο όσον δέν πηγαίνουν καλά ή δουλεύ-
ουν, όταν πηγαίνουν καλά ή δουλεύ-
ουν άλλων».

— Τι ηλικίας εΐνε ;
— Πενήντα χρόνων.
— Μ' εκπλήσσετε. 'Εγώ θά τόν έρω
έξηντα.

— Μά δέν βλέπετε που τα μαλλιά του
εΐνε μαύρα ;
— Αυτό εΐνε άκριβός. Πενήντα χρόν-
οι περισσότεροι έχουν σταχτά μαλλιά. Άλλο
έξηντα, όλοι... τα κάνουν μαύρα !..

Κατά τόν πόλεμον, όταν ήρχισεν ο έλε-
κρατικός μέτρων περιορισμός της σπατά-
λης των τροφίμων, ο ύπουργός της Γερμα-
νίας Μπορί της γαλλικής κυβέρνησης
έδραμε την άκόλουθον εΐσηση εις το κοινο-
βίον συμβούλιον.

— Είμαι ύποχρωμένος να περιορί-
σθω κατανάλωσιν του τυρού εις τα έστια-
ριά. 'Εγώ παρετήρησα ότι οι παλαιοί έφάν-
αν τυρί για να τελειώσουν το ψωμί τους, κα-
τέπειτα ψωμί για να τελειώσουν το τυρί τους
και ούτω καθεξής...

'Ο Κλεμανσώ έβλεπε για το Μπριάν.
— Δέν έξερει τίποτε και τα καταλαβαίνει όλα.
Και για τόν Πουανκαρέ.
— Τα έξερει όλα και δέν καταλαβαίνει τίποτε.

'Ο ποιητής διατηρούσε μακριά μαλλιά που τα έζωνε
Μία ήλικιωμένη που εξακολουθούσε να κάνη την κομμάτι
έπιασε από τα μαλλιά.

Με συγχωρείτε, κύριε, του εΐπε. 'Ενόμιζα πως ήταν παρθε-
νή. Τότε ο μαλλιαρός άρπαξε με τη σειρά του την παρθε-
νη, που έμεινε στα χέρια του.

— Με συγχωρείτε, κυρία, εΐπε. 'Ενόμι-
ζα πως ήσαν άληθινά.

— Γιατί δέν έργασθήκατε ποτέ στη γα-
σας ;
— Για να μην πάω την όειν έμεις
λου.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Φίλε γλυκέ, άλπομόνητε, διαβαίνει
πυρεδό στη φαντασία μου τ' όραμα σου :
Ξανθός, ώραιός, το άι σου άνασταίνει
σ' άέρα λεβεντιάς, σε άέρα δόσος !

Στεγνή φορά πού σ' είδα, φλογισμένη
από τόν πόλεμο ήταν ή ματιά σου
κι' ένα τριαντάφυλλο έκαινες κοντά σου
που σου είχε δώσει ή κόρη ή λατρεμένη.

Στην άξενη έρημιδα εινε έσπλωμένο
τ' ώραιο κορμί σου τώρα, ο παλλάδαρι,
με το αίματός σου τ' άνθος στολισμένο.

Και τ' άι σου, όρφανό που τριγυρίζει,
κοιτάζει άπελπισμένο το φεγγάρι,
το χάμα κρούει βαριά και χλιννιτρίζει !

(Από τα «Χρυσά Κύπελλα»)

Αίμιλία Στεφ. Δεσπ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Ερωσε μαζί τους, έβγαίνε περίπατο μαζί τους, πήγαμε στόν
κρηματογράφο μαζί τους, καθόταν στο τσάι τους, στη βεγ-
γία τους, στο προβέγγερό τους. 'Η εύτυχία του κι' η δυ-
στυχία του ήσαν να βλέπη τη Δώρα, να την αισθάνεται κοντά
του, να την άναπνέη, ν' άκούη τη φωνή της, το γέλιο της, να
της μιλά μπροστά σε όλους, να της ψιθυρίη κρυφά, να προσπαθή
να την ξεμοναχιάξη και... να την παρακαλή !

'Ας έκει είχε φθάσει ο Τάκης.
'Αλλά εκείνη δέν τούδινε παιά άκρόαση. Τούλεγε και του ξαν-
άλες : «Μιά φορά μόνο την έπαθα. Δέν την ξαναπαθαίνο !» Κι'
όταν ο Τάκης της ψιθύριζε πως την άγαπή, πως πεθαίνει γι' αυ-
τήν, πως τ' άφησ' όλα, του άπαντούσε : «Τώρα εινε άργά. 'Εγώ
έπαυα να σ' άγαπώ. 'Αλλά ποιος φταίει ;»

Δέν τόν άφινε ούτε να την άγγιξη. 'Όταν καμιά φορά βρι-
σόνταν οι δύο τους, έκαναν τρόπο να προστεθή κανένας τρίτος, ή
του φεγγε, του γλυπτερού, τόν άφηνε σκληρά, με τα χέρια άλλω-
μένα για να την άγκάλιαση.

Εινε δαύτη, αλήθεια, πως βαπτούσε η Δώρα σε τέτοιες στιγμές.
Κι' όμως βαστούσε. Τόχε βάλει πείσμα να τόν βασανίσω, να τόν
παραστή και να τόν κάμω να την άγαπήση δυνατότερα, σταθε-
ρώτερα. Και το πείσμα της νικούσε την έρωτική της μανία.

Μιά όλόκληρη εβδομάδα πέρασε έτσι. 'Εκείνος να την κυνηγέ
κι' εκείνη να τόν άποκρούη.

'Αλλά μά μέρα, που με το θάρρος του άδελφού του ο Τάκης
είχε μπή στην κάμαρά της, η Δώρα ούτε την ύπηρεσία φώναζε,
γιά να της δώση τάχα μία διαταγή, ούτε η ίδια βιάστηκε να βγί-
'Ορθή μπροστά στόν καθρέφτη της τουαλέτας, δοκίμαζε ένα
έπαινοφοράκι που λογάριζε να το έπιδυσθώση. Και τόν άφινε,
καθισμένο στο πλάι της, να τη βλέπη διπλή και να της ληη τα
δικά του.

Στην άρχή, δέν του άποκρινόταν σ' αυτιά καθόλου.
Μιλούσε μόνο για το έπαινοφοράκι της : «'Ηταν της γνώ-
μης να το γονίση με άπλικασίον από ούδρανά ταορί-
στα ; ή θά πήγαμε καλύτερα κανένα χρώμα φραϊξ ;... Μ'
έξοφα, κοιτάζοντας πά τα σ.γ. καθρέφτη, του εΐπε :

— Καλά, τέκνοσα, τέκνοσα... Μ' άγαπάς ; Κι' εγώ
σγάπα. Μά τι μου έγγυάει το πως δέ θά το μετανιω-
σής πάλι ;... 'Εγώ δέν έχω καμιά έμπιστοσύνη, καμ-
μιά !

— 'Όχι, Δώρα ! Έκαμ' εκείνος με παλμό που τόν
συγκλόνισε όλον. Νάχης κάθε έμπιστοσύνη. Δέ θά το
μετανιώσας ποτέ !

— Δέν το πιστεύω ! 'Απεναντίας, εγώ είμαι βέ-
βαιη... Ξέρεις λοιπόν τι θά συμβή, αν ύποκύψω ;... Θά
εινε για μά και μόνη φορά... 'Εκείτα έσ'ν θά α-
σθανής τέτοια τύψη, που ούτε θά γυρίσης να με έ-
ναίδη. Θά φύγης χίλια μίλια, θάλλάξης σπύτι,
πρωτό, ίσως και πόλι. Σε ξέρω, είσαι προληπτικός. Θά νομι-
σής πως χίλασε ο κόσμος. Προπάντων δέ θάχης μάτια να ίδως
τον άδερφό σου...

— Δώρα !..

— 'Ό, ναί ! 'Εσ'ν δέν είσαι από κείνους που βάζουν τόν
'Ερωτα ψηλότερ' απ' όλ' αυτά, γιατί' εινε θεός και του άξίζει.
Είσαι ίκανός να θεωρήσης άνώτερο απ' το θεό, ένα Νίκο !.. Προς
τι λοιπόν ;... Στο λέω ειλικρινώς ; Προτιμώ να καταπνέσωμε αυτό
το είσθημα που μάς φλογίζει και τους δύο, και να χωρισθώμε
από τώρα. Γιατί ύστερα... θά γινώμαστε πολύ δυστυχημένοι.
'Εγώ τουλάχιστο, άμα σ' έκανα μία φορά δικό μου, θά μού κό-
νισε πολύ να σέ χάσω. Τώρα όμως άντέχω. Σ' άγαπώ μά άντέχω.
Ψανού γενναίος και σό. Φύγε από τώρα, όπως θάφηνες ύστερα.

Πήγαμε να ξήσης άλλοι. Θά με ξεχάσης και θά σε ξεχάσω.
Μιλώντας έτσι, είχε βγάλει το έπαινοφοράκι της, κρατώντας το
ακόμα στο χέρι, είχε καθίσει σε μία καρέκλα, έκει μπροστά στόν
καθρέφτη. 'Ο Τάκης εξακολουθούσε να τη βλέπη διπλή και, σιω-
πλός, να συλλογίζεται αυτά τα φοβερά που του έλεγε. Τρόμαξε
στ' αλήθεια μά στιγμή κι' εΐπε μέσα του πως η Δώρα είχε δικήν.
'Αν άπατούσε τόν άδερφό του, μά, δέν θάχε ύστερα μάτια να τόν
ξαναϊδή και θάφηνε, θάφηνε χίλια μίλια.

Χωρίς να θέλη τότε, φαντάστηκε πως το άνοσούγγημα γίνεται,
πως έβγινε, και προσπάθησε να φέρη μπροστά του το Νίκο...

'Ε, λοιπόν όχι ! 'Η Δώρα είχε άδικο : 'Ο Τάκης δέν μπορούσε
να βλέπη τόν άδερφό του κι' ύστερ' άπό αυτό. Καμιά
ανάγκη δέν τούκανε. Θάχε τη δύ-
ναμι να τ' άφησ' όλα, να προσ-
παθή, να κρούεται, να πατά. Και
όταν εύτυχισμένος !

'Απ' αυτό το στιγμιαίο όρα-
μα κι' απ' αυτό το συμπέρασμα
έπαρσύνθηκε. Και με όρμη, με
πεισθήση, της εΐπε :

— Δώρα, σου όρκίζομαι ! σου

δίνω το λόγο μου ! Δέ θά μετανιώσας ποτέ, δέ θά σου φύγω
ποτέ ! Είμαι κι' εγώ από κείνους που βάζουν τόν 'Ερωτα ψη-
λότερ' απ' όλα ! 'Εσ'ν μ' έμαθες, έσ'ν μ' έκανες. Πίσταψέ με, Δώρα !
Σ' άγαπώ και θά σάγαπώ αιώνια !

Μέ τα τελευταία λόγια σηκώθηκε και, καθώς έκείνη καθόταν
πάντα στην καρέκλα, έσκυψε και την άγκάλιασε.

Στάθηκε άκίνητη, σά σκαπτική. Δέν κούνησε ούτε το κεφάλι
της. Δέν σήκωσε ούτε τα χέρια της, που τ'όνα τόχε ριγμένο κάτω
και με τ'άλλο πιανόταν απ' το καθίσμα της καρέκλας. Χωρίς όν-
τίσταση, τόν άφινε σά να θέλει να ιδή τι θά κάνη, που θά πταρρ...
'Αλλά άμα κείνος δυνάμωσε το σφιγμό του και της έδωσε στο
στόμα ένα φλογερό φιλή, τότε κι' η Δώρα άφηνε το έπαινοφοράκι
να πέση κάτω, σήκωσε τα χέρια της, τόν άγκάλιασε απ' τη μέση,
τόν φίλησε γοργά και του εΐπε με δύναμι :

— Τώρα ναί, τώρα μάλιστα ! Σε πιστεύω !

Τόν είχε πιστέψει αλήθινά. Είχε καταλάβει πως τέτοια φλόγα
τέτοια όρμη, σάν εκείνη που έδειχνε τ' άγκάλιασμα και το φιλή
του, δέν είχε παιά ούτε ύποχώρησι, ούτε μετάνοια. 'Ηταν το με-
γάλο, το σταθερό, το αιώνιο. Θι τ'όχε όσο ήθελε.

'Ο Τάκης είχε καθίσει στα γόνατά της. 'Εκείνη μάλιστα τόν
είχε τραβήξει άπάνω της. Και τούλεγε :

— Τι έλαφρός που είσαι !.. Μου φαίνεται πως κρατώ ένα παι-
δάκι !.. Το άδερφάκι μου !..

Και για να του δείξη πόσο λίγο τη βάρισε, κουνούσε τα πό-
δια της ρυθμικά, και τόν χόρευε, και τόν χάιδευε, και τόν φιλούσε,
πραγματικώς σάν ένα μικρό παιδί.

'Αέφωνα, τόν πέταξε από πάνω της και πετάχθηκε όρθη.

— Τι κάνουμε ! ; εΐπε. Δυστυχία !..

'Ο Τάκης τρώμαξε : Τό μετάνιωανε τώρα η Δώρα ;

'Όχι, η Δώρα δέν το μετάνιωανε. 'Η Δώρα ήθελε μόνο να
πάρη τα μέτρα της.

Φαντάσου, εΐπε, αν έμπαινε άέφωνα κανένας !..

Χιούπη' ένα κουνούνη, πέρασε στο διπλανό σα-
λονάκι, άνοιξε την πόρτα και φώναξε :

— Μαρίσ, ή κυρία που εΐνε ;

'Η καμαριέρα έτρεξε και της άποκρίθηκε άπένω :

— 'Εχει ένα τέταρτο που βγήκε...

— 'Ό ! και γιατί δέ μού τόπε ; έκαμε η Δώρα. 'Εχει
τώρα σ'ν το νού σου... 'Αν έρθη κανένας, δέν πταρρ...

Θι σχεδιάσω της άπλικασίον του έπαινοφοριού μου
και θέλω ήτνχια. Φύγε !

Και δυνατότερα :

— 'Ορεβούρα, Τάκη, ύστερώτερα !

'Ο Τάκης, που την είχε άκλουθήσει στο σαλονάκι,
κατάλαβε :

— 'Ορεβούρα, της εΐπε. Πάω άπάγω και θά κατε-
βώ το μεσημέρι. Θά φάμε μαζί...

Και καθώς έφηνε η καμαριέρα, βγήκε κι' αυτός κι'
έκαμε λίγα βήματα προς τη σκαλίτσα της ύπηρεσίας. 'Από κει
συνήθως άνεβοκατέβαινε. 'Αλλ άμα χάθηκε απ' τ'άλλο μέρος του
διαδρόμου ή καμαριέρα, την ώρα εκείνη σηκώθηκε την κάμαρα
της κυρίας... ο Τάκης σάν τόν κλέφτη ξαναγύρισε, χύθηκε στο
σαλονάκι κι' έκλεισε την πόρτα με το σπύτη.

Α, εϊ καλά !

'Η μαμιά έλεπε: ο Νίκος δέ θά γόριζε παρά στη μυσή αν
πήγαμε κανένας άλλος, ή Μαρία θά τόν έδίωχνε — είχαν δυο
δλάκους ώρες στη διάθεσί τους !

'Η Δώρα γελούσε πονηρά και θοισμρευτικά. 'Ο Τάκης πηδούσε
απ' τη χαρά του.

Απ' τη στιγμή που τον χόρευε στα γόνατά της, ξανάγινε θά-
λεγος παιδί. Κι' άρχισε να κάνη τρέλλες, παιχνίδια.

— 'Ε, τόν μάλασε. Θι ήσυχάσης ; Θά σάκοδουν !..

Συμμεταίτησε. Ναί, έπρεπε να νομίσουν πως η Δώρα ήταν
και μέσα στο μανιάκι. Ούτε όμολία ν' άκούμεται, ούτε κρότος, ούτε
τίποτα...

Τόν πήρε απ' το χέρι, να μπή στην κάμαρα. 'Αλλά κείνος
προτιμούσε καλύτερα να μείνουν στο σαλονάκι.

Τό σύνητο κρεβάτι θάταν πειρασμός. Κι' ο Τάκης, π' όλη
του την τρέλα, δέ θ' ήθελε να βεβηλώσει τόν σόβννικό κρεβάτι
του άδελφού του.

Τό σαλονάκι έκείνο, ιδιαιτέρω όλοσούλου της Δώρας, ήταν
ένα είδος μπουντουάζ. Είχε κι' ένα όρατο νιβάκι. 'Ο Τάκης
καμώθηκε παραφορά άνυπομονής. Κι' αντί ν' άκολουθήση τη
Δώρα στην κάμαρα, την άγκάλιασε
απότομα και την πήγε στο νι-
βάκι.

— 'Εδώ ! της εΐπε γελώντας.
'Εδώ θά τα πληρώσης τώρα όλα !..
Γιατί, μούργας έκείνη την ήμέρα ;
Γιατί ;... Νά ! να ! κακό χορ-
σι !..

(Άκολουθεί)

Διαβίστε στο φύλλο του μεθεπομένου Σαββάτου της
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» το αλληματικόν, το γεμάτο πε-
ριπάθειαν, τρυφερότητα και ποίησιν μυθιστόρημα

«Η ΡΑΤΙΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΙΡΑΜΠΩ

Η νεότης του Μιραμπώ και τα φιλελεύθερα φρονήματά του. Η σκληρότης του πατέρα του. Από φυλακή σε φυλακή. Η γνωριμία του με τη Σοφία Μενιέ. Πώς αγαπήθηκαν. Η δραπέτευσίς του. Αί περιπλανήσεις του. — Πρωτοφανής ανάδειξη έραστού. — Μετά πέντε έτη. Η αυτοκτονία της Σοφίας. — Ο Μιραμπώ και η Γαλλική Έπανάσταση.

Τον Μάιο του 1775, ο Γαβριήλ Μιραμπώ, ο μετέπειτα μέγας ρήτωρ της γαλλικής Έπανάστασης, είκοσι έξη χρόνων άνθρωπος και οικογενειάρχης, μετεφέρτετο κατά διαταγήν του πατέρα του, από τον πύργο του "Ιφ, όπου είχε μείνει κλεισμένος ένα περίπου έτος, στο φρούριο του Ζου, μιάς όρεινης τοποθεσίας των γαλλοελβετικών συνόρων. Δεν ήταν ούτε η πρώτη φορά που έφερότο μ' αυτό τον άπάνθρωπο τρόπο ο μαρκήσιος Μιραμπώ στο γιό του.

Σε παρόμοιους αυστηροτάτους περιορισμούς, που δεν έφεραν καθόλου από φυλακίσεις, τον υπέβαλε δύο τρεις φορές ακόμη η τελευταία μάλιστα ύπηρέε η βαρύντερη απ' όλες γιατί έβριστάξε 42 δολοφονίες μίνες!

Σε τί όφείλοντο ή φυλακίσεις αυτές; Στο αντίταστο και άχαλινό του του χαρακτήρος του Μιραμπώ όθεν, στην έκδοτη ζωή του, στα χρέη και στην σπατάλη του, πρίγματι όμως στο ότι ο γέρο-Μιραμπώ, άνθρωπος όχι κοινός ως προς το πνεύμα, σκληρός όμως και δεσποτικός σαν φρουδάρχης, δεν έχωνε τις νεωτεριστικές ιδέες του γιου του, και προσπαθούσε με κάθε τρόπο, έστω και διά της βίας, να τις καταπνίξη.

Το φρούριο όπου ήταν κλεισμένος ο Μιραμπώ βρισκόταν κοντά σε μία μικρή όρεινη πόλη, το Πονταρλιέ, ή όπλα, ήν δεν έφημιζετο για την κοσμητική ζωή, είχε όμως όρκετο κόσμο εύλογο και μορφωμένο. Ο νεαρός φυλακισμένος άν και του έδινε κάποια έλευθερία ο διευθυντής του φρουρίου, ένας άνθρωπος ήλιωμένος, κενόδοξος, και ο οποίος για λόγους που θα ίδούμε εύθους άμέσως, δεν άργησε να μισήσει τον Μιραμπώ, δεν έωφελετο της έλευθερίας αυτής, έντεταμένος να έμμεναισθή στις συναναστροφές του τόπου και διότι ακόμη είχε έπιδοθή μέσα στη φυλακή του, σε διάφορες μελέτες. Η μοναδική του δε συναναστροφή ήταν με μίαν γυναίκα με την όποιαν είχε συνδεθή και στενώτερα, χωρίς όμως στη σχέση αυτή να ύπαρχη ούτε ίχνος άγάπης. Ο Μιραμπώ περνούσε άπλω τον καιρό του και τίποτε περισσώτερο. Ως τόσο ή κατάσταση δεν άργησε να μεταβληθή. Μία μέρα στο φρούριο παρουσιάστηκε μία κυρία ή όποια έγγνώριζε το φρούραρχο και είχε πάει να τον έπισκεφθή. Ήταν ψηλή, είχε σάμα όραιο και μάτια γλυκά. Ο Μιραμπώ μόλις την είδε την άγάπησε. Ή Κα Τερέζα — Μαρία — Σοφία Μονιέ (έτσι την έλεγαν) ή γνωστή με τόνονα Σοφία, ήταν μία νεώτατη γυναίκα, είκοσι-ένος χρόνων μόλις, σ' όλη την άνθηση της ώραιότητός της, που στην όμορφιά και στους τρόπους κρατούσε τα σήματα στο Πονταρλιέ. Η Σοφία ήταν παντρεμένη μ' έναν έξηντάχρονο άνθρωπο, σκυθρωπό και λιγόμυλο, τον όποιον την είχε άναγκάσει ή οικογένειά της να πάρη. Φαίνεται ως τόσο, ότι παρ' όλη την διαφορά της ηλικίας του είχε μείνει ως τότε πιστή, άν και σε πολλούς είχε έμπνευσί έρωτα, και πολλοί είχαν φίλιδόσην να συνδεθούν μαζί της. Ο πρώτος ή αν ο ίδιος ο φρουραρχος, φίλος του άνδρός της, ο όποιος έπωρελούμενος της φιλίας αυτής της είχε πη μία μέρα κινώτατα ότι αν έγινετο φίλη του, δεν θα διέτρεχε κανένα κίνδυνο να παρεξηγηθή από τον κόσμο, και ότι ο έρωας των θα ήταν άσφαλής, άφου έμπαινε στο σπίτι της έλεύθερα ό,τι ώρα ήθελε. Ο κυνισμός αυτός τόσο έπειράζε τη Σοφία, ώστε άπήντησε στον φρουραρχο ότι και ο ώραιότερος άνδρας του κόσμου αν ήταν, πάλιν δε θα δέχταν να συνδεθή μαζί του, γιατί θα το θεωρούσε αίσχος να εινε φίλη ενός άνθρώπου που θεωρούσε την έμπιστοσύνη του φίλου του σαν ένα σίγουρο μέσο για να τον άπατήση. Μετά τον φρουραρχο του Ζου, Σαιν — Μορίς, κάποιος άλλος θέλησε να κατακτήση τη Σοφία. Ήταν ένας νέος ώραιος, κομψός, προικισμένος με μία μετριοφροσύνη και δειλία που έγένεσαν έμπιστοσύνη.

Η Σοφία τον συμπάθησε δεν έφρασε όμως και στο σημείο να

Ο Μιραμπώ

τον αγαπήση. Άρρασε παιδ τυχερός ύπηρέε κάποιος άλλος, ένας νέος άξιωματικός, ο όποιος έξεδήλωσε στη Σοφία την άγάπη του πολύ τολμηρότερα από τον προηγούμενο, όχι όμως και με τον νισμό του φρουδάρχου. Ο άξιωματικός αυτός δεν ήταν ούτε πολύ ώραιος ούτε είχε κανένα ιδιαίτερο ψυχικό ή διανοητικό πείρημα. Ως τόσο ή Σοφία άνταπεριέθη στο αίτημά του, και έπλητσε και γιατί την είχε στο τέλος νικήσει ή έπιμνη του. Ένοείται ότι τίποτε παραπάνω από ένα άπλο αίσθημα — έτσι τοίλιστον έλεγαν στον Μιραμπώ — δεν την είχε ένώσει με τον νέον άξιωματικό ντε Μομπτερέ.

Όταν λοιπόν ή Σοφία γνώισε τον Μιραμπώ ή ψυχή της ήταν αγεδόν παρθένα. Αυτό συνετέλεσε στο να τον αγαπήσει άκόμη περισσότερο. Μετά την πρώτη συνάντησή του, ξεναώθηκαν οι σπείτι της Σοφίας, στον περίπατο και σε κάποια άγροτική έσπη. Άλλ' ο φρουραρχος έν τω μεταξύ τά νυρίστηκε και απ' τη ζήλια του, άπαγόρευσε στον Μιραμπώ, με διάφορες προφάσεις να βγαίνει από το φρούριο. Ο Μιραμπώ άναγκάστηκε να ύποκινη.

Η Σοφία είχε πάει έν τω μεταξύ στο Ναζόν της Γαλλίας, όπου βρισκόταν ή οικογένειά της, και ο Μιραμπώ έκανε ένα ταξίδι στην Έλβετία. Στην έπιστροφή ξεναωνανθήθηκαν και καθώς ή άπουσία είχε μερλίσει την άγάπη των, οίχτηκαν με περισσότερο πάθος ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Από την ήμέρα αυτή άρχίζει μεταξύ του Μιραμπώ και της Σοφίας ένας έρωτας γεμάτος ρομαντικές περιπέτειες. Ο φρουραρχος που ήταν ένήμερος των συμβάντων, δεν ήθελε κατ' όύθεν λόγο πλέον να έπιτρέψη στον Μιραμπώ να βγαίνει από το φρούριο. Ο Μιραμπώ προσεκοιτήθη ότι ύποσώσεται στη θέλησή του, τον παρακάλεσε όμως να του έπιτρέψη να πάη στο Πονταρλιέ για τελευταία φορά, σ' ένα γεύμα που έδινε προς τιμήν του ο άνδρας της Σοφίας, τον όποιον είχε σαγηνεύσει επίσης ο Μιραμπώ. Ο φρουραρχος άσχετα, πως, γιατί ήταν και έκείνος προσκολλημένος στο γεύμα, και έτσι δεν φρόντισε να του έξωγγη ο Μιραμπώ. Άλλ' λίγο προ του τέλους του γεύματος ο Μιραμπώ έξηραγιάθη.

Ο φρουραρχος έστειλε άμέσως άνθρώπους να τον ζητήσουν παντού. Του κάκου όμως. Δεν τον είψαν πουθενά. Την άλλη μέρα διέδόθη, ότι ο Μιραμπώ είχε περάσει τα σύνορα και είχε καταφύγει στην Έλβετία. Έτσι είπαν ή αλήθεια όμως εινε ότι ο Μιραμπώ είχε φρεί σ' ένα κελιά των ιδιαιτέρων διαμερισμάτων της Σοφίας, βέβαιος ότι έκει μόνον δε θα τον ζητούσαν γιατί κανένας δε θα μπορούσε να φαντασθή, ότι ήτο δυνατόν να

φθάση ως έκει το θράσος του. Έτσι και έγινε. Ο Μιραμπώ έμεινε κρυμμένος στο κελιάρι επί πολλές ήμέρες. Ένήμερη της ύποθέσεως ήταν μόνον μία καμριέρα έμπιστη της Σοφίας. Με τόσο έπειδη καί άρχισε να μουρμουρίζεται στο σπίτι, ο Μιραμπώ άναγκάστηκε να ζητήσει άλλοι κρυψώνα. Τον έμπελόνεσε μία φίλη της Σοφίας, ή Δις Μπαρμπώ. Άλλ' ο Μιραμπώ δεν μπορούσε να ήυχάζη μακριά απ' την αγαπημένη του και έκανε ένα σωρό τρέλλες για να την ιδή. Ένα βράδυ έπρόκειτο να μνησάται της Σοφίας, την ώρα που θα έερχογε ή ύπηρεσία. Ήταν ελδοσμένη ή έμπιστη καμριέρα, ή όποια θα τον περίμενε, όπως συνήθει και θα τον οδηγούσε κρυφά στα διαμερίσματα της κυρίας της. Της καμριέρας όμως καί τη; έτυχε, και άργησε να πάη στο προσδιορισμένο μέρος. Ο Μιραμπώ, φύσει νευρικός και άναπόμονος, μπάινει στην αύλη και άρχίζει να προχωρή προς το σπίτι. Άλλ' έκει συναντά κάποιαν άλλην ύπηρέτρια ή όποια βάζει της φωνές. Άμέσως όλοι οι ύπηρετάι όκλίζονται με παλύνια και φωνές. Η Σοφία που είχε άκούσει έν τω μεταξύ το δόρυθ, τρέχει για να ιδή τι συμβαίνει. Μαντεύει εύθους περί τίνας πράξεις και προσπαθεί ν' άναχαίση τους άνθρώκους. Βλέποντας όμως

ΣΙΑΟΓΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. M.

Την φυσιογνωμία της χαρακτηρίζει μία έκφρασις που προσελκύει άμέσως το ένδιαφερον. Εινε πολύ μελαγχολική και ως αντίθεσις τα πάλλευκα δόντια της. Έχει ένα ύψος συμπαθέστατον όταν όμιλη και σάς έκκουράζει ο τόνος της φωνής της, και ή εύχάριστη όμιλία της; θαύμα δροσερότητας και παρ' όλη την νεαρωτάτην ηλικία της, δεν ύπάρχει φιλανθρωπική έργασια που να μην εινε άξιοθαύμαστη συνεργάτις. Ταξιδεύει συχνά, ή προτίμησι της εινε Βερολίνον και Βιέννη. Δεν λείπει από καμμία παράστασι ξένου θιάσου, ούτε σημειώνει ποτέ άπουσίαν από καμμία συναυλία. Ντύνεται με γούστο, και παρ' όλην την έξαιρετική επιμελημένην μόρφωσιν της άγαπή πολύ την κοκκατορία και έπιμαλείται ιδιαίτερος της τουαλέττες της. Άποφύγει ντάνσιγκ και έν γένει χορευτικές συγκεντρώσεις.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Άλησμόνητη ή προμέρα της Βέρας Σεργίν υπό έπωιν κόσμου, τουαλετών, σιλουετών, θανμασίων σοφί, και κομψών συνόλων. Ύπηρεσούν τουαλέττες βραδυές σε χρώματα έντυπωτικά, και ως αντίδρασις όχι όλίγοι μαύροι. Έν τω μεταξύ βλέπετε φορέματα σπόρ, πολλά άπογευματινά με έκανωφόρια όμοιοχρώμα και άπερίοριστα, ποικιλία καπέλων, ψάθινα, βελουδένια, καστόρια και όμοιοχρωμίας καταλλήλότερα και ώραιότερα ήσαν τα χρωματιστά βελούδινα που ή πλέον κοκκατορία σε είχαν συνδυάση με φορέματα μεταξωτά της αυτής άποχρώσεως.

— Άαφερόμεν μερικώς από της πλέον χαριτωμένες έμφανίσεις. Δις Φίλικι ή ένας τύπος πικάντικης εύμορφιάς με πρόσνη ζωρζέτ και σορτί από βελούδο βιέν-όρ. κ. Άιβανιτιδη φορέμα κόκκινο και καπελλάκι στο ίδιο χρώμα από βελούδο και μπορ μεταξωτό, κ. Σ. Σταύκου άπλωστάτον δσον και κομψόν σύνολον μπέξ, κ. Συριώτη ρόζ και μαντώ μαύρο με γούνες γαφί, κ. Μπέμμη μαύνη έξωσον, δις Ήστιά κατακόκκινο φορέμα και μία κόπ από βελούδο, που σζημάτιζε μπουργιονίδες, κ. Θεοχάρη ρομπινί τουαλέττα έξωμον και καστόριο καπέλλο, κ. Λόντου μαύρα και ρόζ, δις Βέντοβα μαύρα και λευκή ρανά, δις Μκονισέλ βελούδινη έξωμον ρομπινί, κ. Βέρα πράσινα και όμοιοχρώμον καστόριο καπέλλο, κ. Κ. Άθανασιάδ ή βαθυκόκκινον άναόμπλ κ. Β. Νεγρεπόντη μπλέ μαριν ζωρζέτ και χουσι, δις Μαργακού ροζέ ζωρζέτ με δαντέλλες και βελούδινο καπέλλο, κ. Μάχη Τριανταφυλλών μαύρ-ρόζ ζωρζέτ με δαντέλλες κ. Χέλην βελούδο όράνζ και ρανά λευκή, δις Σαντοράφου λαμέ άρζάν και ρόζ.

— Η κ. Βέρα Σεργίν έπέδειξεν μοντέλλα παριζιάνικα «Σμπερ» σε άξιοθαύμαστον γούστο και οίμ. Στην πρώτην πράξιν φορεί τουαλέττα λευκή κρέπ - ντε - σίν, γαυριολισμένη με βυσσινί. Β. πράξιν μία όνειρωδή τουαλέττα ρόζ κεντημένη στομας και μπουργινόν σε φόντο ρόζ σιφφόν, ή όποια συνεκλήρωσεν με σάσι ρόζ κεντημένη έπίσης. Ή με γιολυστερές πέτρες, και γαυριολισμένη καφέ αλθινη γούνα. Στην τρίτη πράξιν ένα άπερίοριστον φορέμα - ταγιέρ καφέ κορσά από κρέπ μεταξωτό, φούστα βελουδένια στην ίδια άποχρώσιν, και γαυριολισμένη με χουσι μαντώ - βέστα, βελούδινο καπέλλο με τετ έψηλό πολύ, επίσης καφέ.

— Έκτακτος ευχάριστη χορευτική βραδυά την παρελθούσαν άνευτέραν παρά τή κ. και τη κ. Δ. Σκαναβή. Η οικοδόσισιν πολύ εύμορφη με τουαλέττα σιφφόν μαύρο, κεντημένο μπουργινόν και στομας άσπεί. Δις Αλ. Σκαναβή τουαλέττα άριστουχηρική κόκκινη κεντημένη στομας κόκκινα.

— Η αιδούσα του χορού θαυμασία με ταπεταρία σε χρώμα χρυσό και κορυτίνες μπροστόν στον ίδιο τόνο, στο βάθος ένα σαλόνι κρώμ σε χρώμα γαφί λαμέ το τοίχος που έκρησσεμε ως ταιριαστό φόντο, στην κομψή επίπλωσιν σε χρώμα μπορντό.

Μεταξύ των κομψότερων Δις Γ. Τσακισάνου έν Ρουμανίας τουαλέττα από βελούδο ροζάτο, κ. Δ. Χαρισιάδου βελούδο πράσινο φωτεινό, Δις Νι Νικολαίδη σιφφόν όράνζ με στομας, κ. Δημητριάδη κίτρινο ζωρζέτ, κ. Οικονόμου κομψή τουαλέττα άρζάν.

Άν πολλοί κομψες ή κομψες της παρελθούσης Κυριακής. Παρούσαι όλοι οι φανταστικοί διασώτες του πεζού με φορέματα ως επί το πλείστον άπλά. Σημειώνομεν κ. Λυκοφρόν, ταμπέρ και φούστα μπροσινώ, κ. Χαριλάου μαντώ και φορέμα μπλέ παντέλ και καπέλλο στον ίδιο τόνο βελουδένιο Δις Μεταξή βελούδινη βέστα και φούστα τέτ - ντε - νέγκο, κ. Πετρίδη σύνολον κομψότατον πράσινο, κ. Στ. Παπαγιάνου πολύ εύμορφη με τουαλέττα κομψή.

Η Μονταίν

δτι δεν σταματούν, τους παίρνει το κατόνιν τρέχοντας και αυτή προς το μέρος του κήπου όπου είχαν εμφανισθή ο Μιραμπώ. Μόλις τον είδαν, από μακριά ακόμη, ο άμαξάς ο όποιος ήσαν επί κεφαλής των.....παλουκοφόρων, έπεσε στη Σοφία: «Βλέπετε Κυρία, ότι κάποιος είχε μνη;» Άλλ' ο Μιραμπώ, χωρίς να χάζη καθόλου την ψυχραιμία του και σά να μην συνέβαινε τίποτε άπολότως, απεύθει προς συνάντησιν τους και σοβαρά τους λέγει: «Τι γυρεύετε εδώ πέρα;» «Κύριε, άπαντά ο άμαξάς, δεν φανταζόμαστε ότι είστε έσείς.» «Εγώ ή άλλος, είχατε το θράσος να παρακούσετε στην κυρία σας;» Οδηγηστέ με, γλήγορα πησίον του κ. Μονιέ» Ως έδω ήταν ο πρόλογος άκόμη της κομωδίας. Ή καθ' αυτό κομωδία άρχισε όταν ο Μιραμπώ εύρέθηκε μπροστά στον άντρα της Σοφίας. Καθόλου ταραγμένος για ό,τι είχε συμβή, προχωρών με το φυσικότερο ύψος του κόσμου, φίλων τον Μονιέ και άρχίζει να του διηγείται μία ιστορία που είχε έκείνη την στιγμή έμνησται. Του λέγει ότι έχοχόται άπ' τη Βέρνη και πήγαμε στο Παρίσι για μία υπόθεσι, και ότι είχε κανονισθεί έτσι το ταξίδι στο, ώστε να περνούσε την νύκτα απ' τα Πονταρλιέ για να ιδή λίγο τον Μονιέ και την γυναίκα του. Είχε διαλέξει την ώρα που έερχογε ή ύπηρεσία γιατί δεν ήθελε να τον ιδή κανένας και τον προέδω στην Φρουράρχο. Στην αύλη όμως συνήντησε μία ύπηρέτρια, την Μαρία έκείνη δεν τον άνεγνώρισε, νόμισα ότι εινε κλέφτης, σήκωσε όλο τον κόσμο στο πόδι, ως που οι ύπηρέται είπαν ότι ήταν ο Μιραμπώ. Άυτα και άλλα διηγήθηκε ο δαιμόνιος φίλος της Σοφίας στον άνδρα της; και ήταν τόσο φυσικό και πειστικό το ύψος του, ώστε ο Μονιέ, όταν ύστερα από λίγη ώρα του ζήτησε ο Μιραμπώ την άδειά ν' άποσυρθή, γιατί θα σηκωνόταν την άλλη μέρα τα χαράματα για να φύγη, έλεγε, κατέλυντας την γυναίκα του: «Ο καθέμενος ο Μιραμπώ, τί τραβή...»

Ύστερα από λίγο καιρό κατάλαβε της σχέσεως που ύπηρχαν μεταξύ του Μιραμπώ και της γυναίκας του, και της έκανε δημντάτας παρατηρήσεις. Η Σοφία, για να περάση λίγο ο θυμός του άνδρός της, έπέστρεψε στην οικογένειά της, στο Ναζόν. Άλλ' έκει νάσση και ο Μιραμπώ! Παρουσιάστηκε, ο φιλαράκος, με ψευδώνυμο, ως μαρκήσιος ντε Λανσφουντόρ (Κεραυνοορίζτης).

— Η μητέρα όμως της Σοφίας σ' έναν χορό όπου βρισκόταν και ο Μιραμπώ, κατάλαβε απ' την παραχή της κόρης της, ποιός ήταν πράγματι ο περιτονος αυτός μαρκήσιος Λανσφουντόρ. Μετά την άποκάλυψη ή μιν Σοφία άναγκάστηκε απ' την οικογένειά της να έπιστρέψη στον άνδρα της, ο δε Μιραμπώ έρωτήθη στον πύργο του Ναζόν. Σε λίγο όμως άφίεται έλεύθερος υπό τον όρον να φύγη απ' τη Γαλλία. Ο Μιραμπώ πηγαίνει στην Έλβετία. Έκει τον συναντά ή Σοφία και καταφεύουν μαζί στην Όλλανδία. Στην Όλλανδία έπέρασαν οι δυο ήρωες μένεις, γεμάτος στερησεις αλλά και ευτυχία. Ο Μιραμπώ έργαζόταν σά σκλάβος σε διαφόρους έκδοτικούς οίκους, παρ' όλα όμως αυτά ήταν εύτυχης, εύτυχης όσο ποτέ άλλος γιατί ζούσε με μία γυναίκα που έλάτρευε σά θεό. Ως τόσο και ή εύτυχία τους αυτή πήρε τέλος.

Την Μάιο του 1774 συνελήφθησαν κατά διαταγήν των οικογενειών των στο Άμστερνταν, όπου ήταν κρυμμένοι, και μετεφέρθησαν στο Παρίσι. Από το Παρίσι τον μιν Μιραμπώ τον έστειλαν στο φρούριον των Βενανσίνον, όπου έμεινε κλεισμένος τέσσερα δολοχρη χρόνια, την δε Σοφία σ' ένα μοναστήρι. Όταν έβγήκε από το φρούριο ο Μιραμπώ έρεξε να ιδή την Σοφία. Ήταν ή τελευταία του συνάντησι. Και οι δυο κατάλαβαν ότι ο μακρός χωρισμός και οι ταλαιπωρίες είχαν σκωώσει τον έρωτά τους. Ο Μιραμπώ, διψασμένος για έρωτα ύστερα από τέσσερων χρόνων φυλακίσι, οίχτηκε με όλη την όρη της ρομπαλίας του φύσεως στης έρημες άγινες. Όσο για τη Σοφία άγάπησε έναν λοχαγό του έρημες άγινες. Όσο για τη Σοφία άγάπησε έναν λοχαγό του έρημες άγινες. Όσο για τη Σοφία άγάπησε έναν λοχαγό του έρημες άγινες. Όσο για τη Σοφία άγάπησε έναν λοχαγό του έρημες άγινες.

Έτσι τελείωσε ο περιφημότερος έρωας έκείνου, που ύστερα από λίγα χρόνια ήταν γραφτό να γείνη χωρίς στη ρητορική του δύναμι το είδωλο του γαλλικού λαού, ένας από τους μεγαλυτέρους ήρωας της γαλλικής Έπανάστασης.

ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΝΗΜΤΡΑΚΟΠΟΥ

Το «Μπουκέτο», όπως έξουν οι άναγνώσται του γιό ν' άποκτήση ένδιαφέροντα Έλληνικά άναγνώσματα δεν έφείσθη δαπάνων. Μεταξύ τούτων εινε και τα «Απομνημονεύματα» του Δημητράκου πόλου τα όποια το «Μπουκέτο» ήγόρασε από την χθραν του άειμνήστου συγγραφέας άντι 2.000 δρα. Δυστυχώς όμως εσχάτως ήγιναν άπαιτήσεις επ' αυτόν και ο άλλοι συγγενείς του μακαρίτου και μέχρι της έπιλόσεως της κληρονομικιάς αυτής διαφορές, θα καθυστερήση ή δημοσίευσιν των «Απομνημονευμάτων» καθόσοντά χειρόγραφα κατέλαβεν ο κ. Άνακρίτης, ίνα του χρησιμεύσουν διά την διάνυσιν. Ζητούμεν συγγνώμην από τους άναγνώστας διά την άταξίαν αυτήν δι' ήν δεν εύθνομεθα ούδόλως.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Το δον φύλλον της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» το όποιον έκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 30 του μηνός. Άρθονία έκλεκτής ύλης και θανμασίων εικόνων. Μεταξύ των άλλων έκλεκτών περιεχομένων της εινε και τα έξης: «Η άρρώστια του Φύδου», «Για όλη την άγάπη σου» διήγημα της Ντελαί, ο «Δυστυχής σέζαρος» του Γκουαί, ο «Ψυχροδόχος» του Μπουρέ, ο «Λορός των Άγίων», «Το κακό Φεγγάρι» του Μπαρμπέ, «Η άρρα του Γαϊόδρου», οι «Απομνημονεύματα του Μπουρέ», ο «Τάκ Ντεμπεύ», «Μία Έξωτική Ιστορία» του Μπουρέ, ή «Ιστορία του Μοναρχικού» του Κιπλινγκ, «Πώς άναβάζεται ένα θεατρικό έργο», Ένα Ερωτικό Γράμμα, «Ένα Δράμα στο Σκωτσέζικον» του Μαργκερίτ, «Γυναίκες που καταισχύρουν», «Πώς εινε ο Δολοφόνος» και άπειρα άλλα διήγηματα, παραμύθια, άστεία, ανέκδοτα, μόδες, διανυσιν. Ζητούμεν συγγνώμην από τους άναγνώστας διά την άταξίαν αυτήν δι' ήν δεν εύθνομεθα ούδόλως.

Έλληνικές και ξένες κλπ. κλπ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Υπάρχουν μεγάλα σαπουνιού;

Μάλιστα! Υπάρχουν σε διάφορα μέρη της Νοτίου Αμερικής μεταλλεία απ' τα οποία βγαίνουν σαπουνι. Ένα απ' αυτά βρίσκεται στη Νεβάδα κοντά στη Κεντρική Σιδηροδρομική γραμμή. Δεύτερο... ορυκτού σαπουνός εξέθεσαν τελευταία στην έκθεση του Σικάγου και έκινον το ενδιαφέρον των επισκεπτών. Τόσκινο αυτό σαπουνί κάνει τη δουλειά του θαυμάσια, όπως και το τεχνικό, είναι χρώματος μπλέ, κι' εξαίρεται σε μεγάλα κομμάτια. Σαπουνί εξαίρετο και τα μεταλλεία της Ασκρόφ, στην Άγγλική Κολομβία. «Επίσης σ' αυτό το μέρος υπάρχει μία λίμνη της οποίας ο πυθμένας δεν ήνε τίποτε άλλο παρά... σαπουνί, το οποίο όταν 'σπεροποιηθή ανεβαίνει πάνω στην επιφάνεια του νερού κι' επιπλέει σε κομμάτια, όπως ο πάγος. Το είδος αυτό του σαπουνιού που παράγει η αναφερόμενη λίμνη, προέρχεται απ' την χημική επίδραση του νερού της, το οποίο περιέχει βορικόν και σόδα. Ένα άλλο μεταλλείο σαπουνιού ανακαλύφθη τελευταίως στην Ντάκوتا, των Ηνωμένων Πολιτειών. Εκτός απ' τα μεταλλεία, υπάρχουν και άνθη... τα οποία παράγουν σαπουνί καθώς και τα φύλλα μερικών δένδρων της Αφρικής.

Ποιά έκρηξις είχε εκείνη που άκουσθηκε μακρύτερα;

Η έκρηξις του 'Ηρακλείου της Κρακατίας, στη Σπούδα. Η τρομακική αυτή έκρηξη άκουσθηκε σε απόστασι 2.000 μιλίων. Το σεισμικό κύμα που προξενήθηκε κατά την έκρηξι του 'Ηρακλείου έσπασε την ζωήν 35.600 ανθρώπων, και συνεκόλλησε σχεδόν όλην την γην.

Τεραστία ήταν επίσης και η έκρηξις της Νέας Υόρκης, η οποία προήλθε από ένα μεγάλο φουρνέλλο 150 τόννων μαρουτίης. Διά της έκρηξεως αυτής προσπάθησαν να μετακινήσουν ένα πελώριον βράχον πλησίον στο Χέλ Γκέιτ. Η έκρηξις άκουσθηκε σε απόστασι 188 μιλίων. Επίσης μακρὰ άκούσθηκε και η έκρηξις του ναυστάθμου της Τουλούζης τον Μάρτιο του 1899. Η έκρηξις αυτή άκούσθηκε στη Βερμύγλια, 100 μίλια δηλαδή μακρὰ! Η έκρηξις των Χημικών εργασιών της 'Αγίας Ελένης στο Λονδίνο, που συνέβη τον Μάϊον του 1899, άκούσθηκε σε απόστασι 24 μιλίων. Τελευταία έκρηξις ήταν που έγινε στη Γαλλία, όταν έκαναν ένα επιστημονικό πείραμα για τη μεταβίβαση του ήχου. Η έκρηξις αυτή άκούσθηκε σε απόστασι εκατοντάδων χιλιομέτρων.

Πότε, κατά την διάρκεια του εικοσιτετραώρου, το σώμα του ανθρώπου είναι βαρύτερο και πότε ελαφρότερο;

Σύμφωνα με της παρατηρήσεις που έκανε ο Μίστερ W. W. Ουάγκινς, το βάρος του σώματος του ανθρώπου, κατά τη διάρκεια του εικοσιτετραώρου ποικίλλει! Στις 9 το πρωί π. χ. προτού πάρη κανείς το πρόγευμά του, το σώμα είναι κατά 1 1/2 οκά ελαφρότερο. Στις 10 το βράδυ μετά το δείπνο είναι βαρύτερο κατά 160 δράμια. Στις 12 το μεσημέρι, προτού νά φάμε, είναι ελαφρότερο κατά 75 δράμια. Στη μία μετά το φαί είναι βαρύτερο κατά 160 δράμια. Στις 5 το απόγευμα, πριν πάρομεν το πρόδειπνο, το σώμα είναι ελαφρότερο κατά 100 δράμια. Στις 6 1/2, μετά το πρόδειπνο είναι βαρύτερο κατά 350 δράμια.

Μπορούν ή μέλισσες να μεταφέρουν μέλι βαρύτερο από το βάρος του σώματός των;

Μπορούν! Αυτό τουλάχιστον απέδειξαν οι δοκιμαί που έγιναν σχετικώς. Απεδείχθη δηλαδή ότι ή μέλισσες μπορούν με τη μεγαλύτερη ευκολία να μεταφέρουν μέλι, πετώντας από ένα μέρος σε άλλο, δέκα τρείς φορές βαρύτερο από το βάρος του σώματος των. Το πείραμα έγινε με τον εξής τρόπο: Έπιασαν μία μέλισσα που γύριζε φορτωμένη με το μέλι της στη κυψέλη, κι' όφου την κλείσαν μέσα σ' ένα κουτάκι τη ζύγισαν με προσοχή, όπως το φορτίο της, και βρήκαν ότι ήταν 13 φορές ελαφρότερη από το φορτίο της.

Ποιά λέσχη είχε εκείνη που τα μέλη της παντρεύονται μόνο φτωχά κορίτσια;

Η λέσχη των «Ευγενών χειρονομιών» της Βιέννης. Τα μέλη της λέσχης αυτής που αποτελούνται μόνο από πλούσιους, έχουν αναλάβει την υποχρέωση να παντρεύονται μόνο φτωχά κορίτσια. Αν κανένα μέλος παραβή την υποχρέωσή του αυτή, τότε πληρώνει στη λέσχη 400 λίρες πρόστιμο, με της οποίες προικίζουν κάθε τόσο διάφορα κορίτσια φτωχών οικογενειών. Στην Πρόντσια στο Τλινόις, τρανταχέντες ναυτικοί είχαν κάνει ένα σύλλογο, του οποίου τα μέλη ήταν υποχρεωμένα να παντρεύονται μόνο με... χήρες!...

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

(Από τις μπαλάντες του UH. LAND

Ήταν κάποιος βασιλιάς σε μία μεγάλη χώρα, πολύ μεγάλη, άπειρη, κι' είχε παλάτι τέτοιο, που άλλος κανένας βασιλιάς όμοιο δεν είχε, κι' ήταν από περβόλια και πηγές παντού τριγυρισμένο. Δοσ έφταναν ανθρώπων μύτι να ιδή... Μά τόσο ήταν σκληρός ο βασιλιάς και τύραννος, που κάθε σκέψη του, θάνατο γεννά, κι' έτσι κι' αν γράφη εν' αίμα...

Μία μέρα, φθάσαν στο τρανό παλάτι, δυο δούλοι, ο ένας με κατάνευκα μαλλιά, σαν χιόνι, κι' ο άλλος μ' αλόξαντα, πιά στάλογον εκάθονταν ο γέρος άρπα βασιλεύοντας χρυσή, και τον ακολουθούσε πεζός ο νεός που περιεσέν είχε όμορφιά και χάρι... — «Κύτταξε λέγει ο γέροντας, παιδί μου, το ποί όραω, το πριό γλυκό τραγουδί σου να πής, για να μπορούς την άπονη του βασιλιά καρδιά ν' άγγίξω λίγο...

Στο θρόνο κάθεται ο σκληρός ο βασιλιάς, ομιά του κάθεται κι' ή βασίλισσα με τη λευκή στολή της. Έκείνος μοιάζει κόκκινη και ματωμένη λάμνη, εκείνη πάλι είνε γλυκιά, χλωμή σαν το φεγγάρι. Χτυπά ο πατέρας της χορδές της άρπας του με τέχνη και το παλάτι όλο άντχει τους μαγικούς τους ήχους.

Και το παιδί του τραγουδεί με τη γλυκιά φωνή του, Κι' ο γέροντας ψάλλει μαζί, κι' όλο τραγουδών. Ότι είνε όραίο τραγουδούν και τιμω και μεγάλα: την άνοιξη, τον έρωτα, την πίστι, την πατρίδα, ότι μπορεί μία ανθρώπινη καρδιά να συγκινήσει. Σιωπούν τριγύρω οι αυλικόι, και γέροντες το κεφάλι προσηύχον στο θείο ταπεινό, τρανοί πολεμιστάδες. Κι' ή όμορφη ή νέα βασίλισσα πιο μαγεμένη απ' όλους ρίχνει στο νεύο τραγουδιστή το κόκκινο το ρόδο, που το χρύ το στίλιζε, το μαρμαρένιο στήθος. Σηκώνοντες ο βασιλιάς μ' όρη μεγάλη τότες: — «Όλους, λέγει τραγουδω μου, τους κάνατε κι' άλλων! Και τη βασίλισσαν έδωτε θά μου πλανήστες άκόμα! Και το παδί του μοιρομιάς στού νεύο το στήθος ρίχνει, κι' άχτίδα αίμα ξέφυγαν εκείθε άντς τραγουδόν.

Έφρεναν όλοι τρέμοντας, χλωμοί και φοβισμένοι και στού πατέρα γέροντας έπαινα την άγκλη ο νεός εύθης ξεψύχισε στεναζόοντας, κι' ο γέρος με χέρια πότρεμαν, χωρίς να ξεστομίσω λέξη, τυλίγει στο μανδύα του τ' άγαπημένο σώμα, το δίνει άπάνω στ' άλογο και φεύγει απ' το παλάτι.

Έκει, στην πύλη στάθηκεν άπέξω την μεγάλη, την άρπα την πολύτιμη πέρνει και την επάνει πάνω σε μία μαρμαρίνη κολώνα και κομμάτια άφου την έκανε, ψηλά σηκώνοντας τα χέρια, έφώναξε με μία φωνή παντού, που άκούστη γύρω: «Τραγουδόν μ' ήν άκουστέ ποτέ σ' άυτούς τοις θύλοις, ούτε ένας ήχος μελωδίας, ούτε ένα γέλιο μόνο, μ' άστεναγμοί και βλαστημίες, ως πού να πόνος όλο παλάτι σου μαρμαρίνο κι' άπείρανο παλάτι!

Ό έσείς περβόλια δάλνδιστα, και τού Μαγιοδού ήλιε, κυττάξετε τού παιδιού μου έδώ την όρη πεθάνη κι' εύθης χαθήτε... Ούτε πηγή δροσάτη μ' ά να μείνη. Όλα μαζί ν' άξαρθούν, όλα ν' γίνουν χάμα! Κακούρη! Μαύρε βασιλιά, καταραμένος πάσα, κι' ή δόξα σου πού σ' αίματα βαμμένη άδ' όφον είς, ν' άξαρη, και ν' χαθή για πάντα τόση σου.»

Είπε ο γέρος δυνατά, κι' άκούσθηκε ή φωνή του εκεί ψηλό στον ουρανό, και το παλάτι γέρονε: οι τοίχοι πέφτουν οι ψηλοί και μαρμαροχτισμένοι, οι θόλοι πώλαμπαν χρυσόι, κι' οι πύργοι οι αιδερόντι. Όλα χαλάσματα κι' όδ' ήν δέν έχει μείνει τίετα. Μόνο μια στήλη άπόμεινε, που δείχνει όρημομένη το μεγαλείο που χείθηκε, που δείχνει όρημομένη και θενά πέση θούμματα μέσα στα έρείπια τάλλα. Τριγύρω τώρα ούτε εύωδίες και λίμνες και λουλούδια, μήτε ένα δέντρο άπόμεινε, μήτε μία βρύση τρέζει, όλα στερέψαν, όρημιά και σιωπή θανάτου. Καμμία γραφή δεν φύλαξε μαζί μόνόματα άλλων τόσων μεγάλων και μικρών τού κόσμου βασιλίδων τού βασιλιά αυτού τόσημα: κανείς δεν τώρει μάδη. Ήτανε τού τραγουδιστή τού γέροντα ή κατάρα...

Μετάφρ. Μαρίας Ζαμπά

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Να τι συμβαίνει, εξακολουθής ο Λοβέρτ, ο φίλος μου ο Πλουσέι ύστερ' από δυο μηνών κίνδυνο άρχισε να γιατρεύεται πάλι και σήμερα το πρωί, καθώς του μίλουσα, έμαθα γιατί πήγε να κινδυνεύσει μόνος του στη μητροπόλη το πρωί που ή ευγενεία σας τον έσωσε από βέβαιο θάνατο.

— Τι πήγε να κάνει; ρώτησε με περιέργεια ο κόμης. — Πήγε να βάλη επάνω στο "Άγιο βήμα της Παναγίας ένα δαχτυλίδι, χάρις στο οποίο θά βρισκόταν ή Μαγδαληνή. — Θάνα κανένα φυλαχτό του Πάπα; ρώτησε ο κόμης χαμογελώντας.

— Όχι, πολύ φοβάμαι μάλιστα μην είναι κανένα φυλαχτό του διαβόλου. Ωστόσο οι κακούργοι που του ρίχτηκαν δεν τον άφησαν να κάνει το σκοπό του. Και σήμερα το πρωί, έπειδή δε μπορεί άκόμα ο ίδιος να περπατήσει μου έδωσε το δαχτυλίδι και με παρακάλεσε να πάω να το ρίξω το γρηγορότερο στο άγιο βήμα. Έγώ όμως προτού πραγματοποιήσω την έπιθυμία του, θά ήθελα να σάς πω με ποιά όρση το δαχτυλίδι αυτό έφτασε στα χέρια τού φίλου μου και κατόπι να σάς ζητήσω και μία συμβουλή.

Και ο Γουλιέλμος διηγήθηκε στον κόμηνα της Θούνης την ιστορία του δαχτυλιδιού—φυλαχτού την οποίαν οι άναγνώσται μας έβρουν.

— Να μία παράδοξη ιστορία, είπε ο κόμης όταν ο Γουλιέλμος τελείωσε την αφήγησή του. Ός τόσο πρέπει να το δοκιμάσετε αυτό το δαχτυλίδι.

Ο Γουλιέλμος, φάνηκε σά ν' άνακουφίστηκε.

Αυτό ήθελε να σάς ρωτήσω κι' εγώ, είπε, γιατί ο άνθρωπος που τού τώδωσε ήταν ένας άλλόκοτος άνθρωπος.

— Ποιά ήταν τα χαρακτηριστικά του. — Δυνατός, ψηλός, άδύνατος, έξυρος, μ' ένα κερνίο χρώμα, με μάτια κίτρινα και πυρρά μαλλιά.

Το χαμόγελο τού κόμητος έσβυσε και ρώτησε με μία φωνή κάπως σβυμένη. — Αυτός ο άνθρωπος δεν είχε στο μάγουλο...

— Μιό πληγή; μάλιστα ευγενέστατε! τού άπάντησε ο Γουλιέλμος πριν τελειώσει την έρώτησή του.

Επηρεολούθησε σιωπή. Ο κόμης είχε χλωμάσει.

— Πηγαίνετε να μου φέρετε το δαχτυλίδι αυτό, είπε στο τέλος. Θέλω να το δω...

Το δαχτυλίδι! άπάντησε ο Γουλιέλμος, το έχω άπάνω μου... νάτο.

Ο κόμης έδριξε με ματιά σ' αυτό κι' άμέσως άνεγνώρισε το οικόσημο τού δόν Λέγον Διάς της Ουέρτης, την έχιδνα που έπαινε έναν αετό.

Ο δόν Διάς λοιπόν ζούσε;... Όστε ή δολοφία δεν είχε γελαστεί; Ζούσε εκεί κοντά τους, μέσα στην ίδια πόλη, μέσα στον ίδιο δρόμο ίσως;

Και ο άτρόμητος κόμης φοβήθηκε! Πώς θ' άπομάκρυνε τον καινούργιο αυτόν κίνδυνο; τον κίνδυνο αυτό που δεν είδερε άπο που θά έρχόταν; Πώς να προφυλάξη την κόμησσα απ' αυτόν;

Νά φύγουν! Μά ο κόμης δε μπορούσε να το κάνει αυτό, γιατί προ όλίγου άκόμα είχε όρκισθή να παραμείνη στην πόλη και να προστατέψη την έκκλησία τού 'Αγίου Κεντινού.

Νά στείλ η Δολοφία μόνη της στο έξωτερικό; Άλλά ποτέ δε θά δεχόταν εκείνη ένα τέτοιο πράγμα.

Άεφνα το πρόσωπο τού κόμητος έλαμψε.

Κύριε, είπε στο Γουλιέλμο που τον έκείταζε ξαφνιασμένος έπιτετευθήτε μου το δαχτυλίδι αυτό. Άναλαμβάνω να το πάω εγώ ο ίδιος στη μητροπόλη.

III

Αετός και Έχιδνα

Την άλλη μέρα πολύ πρό της αύγης, ο κόμης της Θούνης βρισκόταν μέσα στην έκκλησία της Παναγίας. Τράβηξε προς το θυαστήριο της Παρθένου. Έκει δεν έβλεπε το δαχτυλίδι άπάνω στο μάρμαρο, αλλά πήγε και κρύφτηκε πίσω από ένα στυλό που ήταν άκριβος άπέναντι από το βωμό.

Έκει στάθηκε και περίμενε. Σιωπή άπόλυτη βασίλευε μεσ' στην έκκλησία και σκοτάδι βαθύ.

Ο κόμης της Θούνης με τα μάτια όρθάνοιχτα, τ' αχτιά τονωμένα περίμενε. Όστόσο ή ώρα περνούσε.

Στάθηκε πίσω από ένα στυλό και περίμενε...

Είχε άρχισι να ξεμερώνει πιά.

Άεφνα ο κόμης ξεχώρισε μπρός στο βωμό μία ψηλή σιλουέττα μύθη, ή οποία κουνιόταν ελαφριά. Θά την έπαιρνε κανείς για ένα ιερέα, ή όποιος λειτουργούσε μέσα στο σκοτάδι.

Από που είχε μπει αυτό το φάντασμα; Πόση ώρα βρισκόταν εκεί πέρα; Ο κόμης Γοδεφρίδος δε μπορούσε να καταλάβη τίποτε.

Ένα μονάχα είδερε: "Οι αυτό το φάντασμα είταν ή άνθρωπος που ζήτησε.

— Ά! σκέφθηκε, να σε πιάσω, φείδι, αυτή τη φορά και δε θά διαγάρσες πιά.

Έτράβηξε τού μαχαίρι του, αλλά ύστερ' από σκέψη το ξανάβρασε στη θέση του. Έπειτα ξεκολλώντας από το στυλό στον όποιον είχε άκουμπήσει, τράβηξε προς το βωμό.

Όσο έλαφρά κι' αν περπατούσε ο δόν Διάς τον άντλήθηκε γιατί έκανε μία άπότομη κίνηση ή οποία φανέρωνε πως ήθελε να φύγει. Μά δεν έφυγε γιατί ίσως σκέφθηκε ότι δεν πρόφτανε, αλλά στράφηκε κι' άκούμπισε στην Άγία τράπεζα, κοιτάζοντας τον κόμηνα που πλησίαζε.

Σε μία στιγμή οι δυο θανάσιμοι αντίπαλοι βρισκόντουσαν ή ένας άπέναντι στον άλλο.

Ο Άρχων της Θούνης έκυρσε το πρόσωπό του με το μανδύα του, καθώς τον είχε άνασκηώσει. Τού δόν Διάς όμως το πρόσωπο άσκέπαστο, έδειχνε όλην του το χλωμάδα.

— Γνωρίζετε αυτό το δαχτυλίδι; ρώτησε άμέσως ο κόμης.

Άκούγοντας τη φωνή του ο δόν Διάς άνασκήτησε: ώστόσο πήρε το δαχτυλίδι και μέσ' στο χλωμό φως της αύγης άρχισε να το κοιτάζει.

— Το έζρω άπάντησε.

— Εκείνος που σάς στέλνει το δαχτυλίδι αυτό, ζητάει την προστασία σας, συνέχισε ο κόμης.

— Θά την έχει.

— Θά τού άποδώσετε δηλαδή τη νέα που άγαπά;

— Μάλιστα.

— Και πότε;

— Σε έννά μέρες.

— Και γιατί όχι τώρα άμέσως;

— Γιατί αυτή είνε ή θέλησίς μου, άρχοντα της Θούνης.

Ο κόμης της Θούνης βλέποντας πως ο Ισκανός τον άνεγνώρισε κατέβασε τού μανδύα του και κάρφωσε άπάνω του το βλέμματά του.

— Η θέλησίς σας! ξανάπνε με τόνο σαρκαστικό να φαντάζομαι ότι σά μάντι που είστε, θά έξερετε ποιά άφορμή μέφερε δώ πέρα.

— Εξέστε, άπάντησε ο δόν Διάς, για να βεβαιώσετε αν ο άνθρωπος για τον όποιο σάς μίλησε χθές ή κύριος Γουλιέλμος Λοβέρτ, είνε ή ίδια, ή δόν Διάς που πείηγε πρό τριών ετών.

— Ό! τον δέχομαι ο κόμης, δεν είταν χθές ή πρώτη φορά που άρχισα να ήσκατεύομαι την άγάσσή σας...

— Βέβαια, βέβαια, κύριε Λέμε! αλλά υπάδει στο σπίτι σας κάποια ψυχή ή οποία μονάχα χθές κατάλαβε ότι ζω, για ψυχή που τρέμει και γαμίζει φωνή και τόνομά μου μόνο αν άκούσει... και σεις, σαν έξαίρετος συζυγος που είστε, πολύ σωστά σκεπτήκατε: «Αν δε σκοτώσω τον δόν Διάς ή κόμησσα δε θά ήσκασει ποτέ της και τρώμερα όνειρα θά την βασανίζουν στον θάνατό της... και γι' αυτό άς πάμε να σκοτώσουμε τον δόν Διάς!»

— Άπατάστε, κύριε! αν ήθελ έδώ, δεν τού έκανα ύπακούοντας στο μίσος και στην άπέχθεια που αισθάνομαι έναντίον σας ήθελ για να συλλάβω εκείνον που όλος ή λαός της Φλάνδρας τον καταριέται και τον περνάει για φάντασμα, εκείνον ή όποιος πρό τριών μηνών άνομήζει γύρω τον την καταστροφή, την άπελπισία και το θάνατο. Σας είχα μυστήσει δόν Διάς, με είχα και περικει άμφισβόλες. Τώρα δε άμφισβόλλω πιά...

— Εσείς είστε ή καταστροφή που στέλνετε στις φυλακές χιλιάδες θύται, έσείς έφύλαξε τον δυστυχισμένο αυτόν τόπο στη συμφορά και στην άπελπισία!... Εσείς προδίδετε τους πάντας και δε σέβεστε τίποτε! Σας είχα μυστήσει, σάς τού ξαναλέω.

— Πρέπει, με την άλήθεια, να επαινέσω την δευδρότητα της έξοχότητός σας! άπάντησε ο δόν Διάς κάνοντας μία ύπόκληση.

— Λοιπόν τα όμολογείτε και σεις τα έγκλήματά σας!... Τα όμολογείτε και δεν τρέμειτε;

(Ακολουθεί)

Πώς περνούν τις ώρες τους οι τοτέφιμοι ένας Γερμανικού Γηροκομείου.

Μία από τὰς κοσμικωτέρας κυρίας του Λονδίνου, η Λαίδη Ρεϋμεν με τὸ παιδάκι της.

Ἡ Ἀγγλίς ἡθοποιὸς Νταφεϋν καὶ ὁ Ντεμπάκ στὸ ἐργὸ «Σταυρωτὲς Λεῖξεις».

Ὁ διάσημος κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου Μπισκώ.

Ἡ Νταφεϋν καὶ ὁ Ντεμπάκ στὸ ἐργὸ «Σταυρωτὲς Λεῖξεις».

Ἡ γνωστὴ Γαλλίς Ντεβόρις ποζάρουσα στὴν ἡλιόλουστη ἀκρογναλιά της στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ, καὶ στὴν ὁποία δημιουργεῖ ἕναν ὑπέροχο ρόλο.

Ἐνας ἰθαγενὴς Ἰνδὸς ἀπὸ τοὺς κατεικευν-
τας τὰς ἐρήμους ἐκτάσεις τῆς Γῆς τοῦ Πυρός.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ

Τὸ ἄνθος τοῦ Ἀληπασιδικῆς χαρμενίου. — Ἡ Βασιλικὴ ντυμένη καλὴ ἑργασίᾳ. — Ὅπου ὁ ἔρωσ ἡμερῶν καὶ τὸν τῆς. — Μία συγκινητικὴ σκηνή. — Ἀπὸ τὴν ἀγγλὴν τοῦ δημίου. — Τελευταίαις ἡμέραις τοῦ Τυράννου. — Σφάγις τῆς Κυρῆς Βασιλικῆς. — Τὸ κεφάλι τοῦ Ἀλῆ Πασσά. — Ἡ Βασιλικὴ στὸν Ἰ. Καποδίστρια. — Καὶ τὸ ἐλπίδου τῆς τέλει.

Στὸ περασμένο φύλλο τοῦ «Μπουκέτου», γράφοντας γιὰ τὸ «χαρμενίου τοῦ Ἀλῆ Πασσά» φτάσαμε καὶ στὴν περιήγησιν Κυρῆς Βασιλικῆς, τὴν ὁμορφότερη κοπέλλα τῶν Ἰωαννίνων, θυγατέρα τοῦ κτηματῆ Κίτσου Κονταξή, πού σὲ ἡλικία μόλις ὀκτώ χρονῶν τὴν ἀρπάξεν ὁ Τυράννος καὶ τὴν ἐκλείσεν στὸ χαρμενίου του. Συνεχίζουμε τὴν ἐνδιαφέρουσα ἱστορία της:

Ὅσοι μεγάλωνε ἡ Βασιλικὴ, τόσο πλεῖσθαι καὶ ἡ χάρις της, ἡ φηγαροπρόσκλησις καλλονῆς της, μὲ τὸ μεγάλα μαύρα μάτια, τὴν ἀσπράδα τοῦ δερμάτος, τὴν λυγρὴν κορμοστασιά, τὴν ἀρχοντιά της. Χώρα ἀπ' αὐτὰ, ἡ φύσις τὴν εἶχε προικίσαι μὲ ζωερὴ ἀντίληψη, μὲ στοχαστικὴν μυαλὸν καὶ μὲ μιά γλυκεῖα φωνή, πού δταν τὴν ἀκούγε ὁ Ἀλῆς, ἡμέρωνε ἡ ἀγρία καρδιά του. Σιγὰ-σιγὰ ἀρτύνοντο καὶ παραμελῆς τὴς ἄλλης ἐρωμένης του καὶ ν' ἀφοσιώνεται σ' αὐτή. Τὰ λόγια της ἦσαν πολλές φορὲς διαταγὴ γιὰ τὸν Ἀλῆ. Καὶ ἔτσι, ἡ Βασιλικὴ κατόρθωσε ὅχι μόνο τὴ θρησκεία της νὰ διατηρήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἐκκλησάκι νὰ τῆς χρίσῃ ὁ Ἀλῆς μέσα στὸ γυναικονίτη, γιὰ νὰ ἐκτελεθῇ τὰ χριστιανικά της καθήκοντα. Συχνὰ κλειόταν ἐκεῖ μέσα ἡ Βασιλικὴ καὶ εὗρισκε παρηγοριὰ στὴ προσευχὴ. Ἐνῶς παπᾶς μὲ τὴν ἀδεια τοῦ Ἀλῆ, ἐπὶ τῆς ἀντιλήψης Κυριακῆς καὶ ἑλειτουργοῦσε, παρ' ὅλες τὴς ἀντιδράσεις τῶν γυναικῶν τοῦ τυράννου. Διηγούμεθα ὅτι, δταν τέλος ἀπεφάσισε ὁ Ἀλῆς Πασσὰς νὰ τὴν παντρευθῇ, οἱ ἀνθρώποι του κατέβαλαν πολλές προσπάθειες νὰ ἐξαγαγῶσιν τὴ Βασιλικὴ νὰ ἐξωμώσῃ. Ἐκείνη ὅμως ἔλεγε: «— Ὅχι! Χριστιανὴ βαπτίστηκα, Χριστιανὴ θὰ πεθάνω! Φαίνεται ὅμως ὅτι ἤλθε στιγμή πού καὶ ὁ Ἀλῆς θέλησε τὸν ἐξισλαμισμὸν της. Μὲ δάκρυα ἡ Βασιλικὴ πῆρε παράκλησιν καὶ τὸν Ἰ. Τυρκοῦρη (Ἑλληνας γραμματικὸς τοῦ Ἀλῆ, μνημόνους μάλιστα καὶ στὴ Φιλικὴ Ἐταιρεία) καὶ τοὺς ζήτησε συμβουλὴν. Ὑστερὰ ἔκανε ὅτι τὴν ἐσυμβούλευσαν. Ντύθηκε κατὰ μαρὰ, ἔβαλε μαῦρο πέπλο στὸ κεφάλι, κρέμασε ἕνα χρυσὸ σταυρὸ στὸ λαιμὸ της, καὶ ἔτσι, σὺν καλογερῇ μῆτις στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀλῆ, καὶ γοῦναισε μπροστὰ του.

— Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω ἔλεος καὶ προστασία τοῦ εἶπες. Οἱ ποταγνταί τοι σὺν θέλουνε νὰ μὲ πᾶνε διὰ τῆς βίας στὸν Ἰμάμ καὶ νὰ μὲ τοιχεύουν... Αὐτὸ δὲ κορμὶ εἶναι δικό σου, κάνε το ὅτι θέλεις, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μου ἀνήκει στὴν πίστι τῶν πατέρων μου! Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινος δύναμις στὸν κόσμο πού δὲν μπορῶ νὰ μὲ κἀν νὰ τὴν ἀλλάξω. Οὕτως ἡ δική σου!.. Ἦρθα νὰ μάθω ἀν σὲ ἀλήθεια μ' ἀγαπᾷς!..

Τόσο θελκτικὴ ἦταν ἡ ἀγγελικὴ ὁμορφιά της, ἔτσι, δακρυομένη μέσα σὰ μαῦρα, ὥστε ὁ Ἀλῆς μαγεύτηκε, θαμνώθηκε. Ἐσκυψε, τὴν ἐδῆκσε, τὴν ἐκάθησε στὰ γόνατά του, τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι εἶναι ἐλεύθερη νὰ λατρεύσῃ τὸ Θεὸ τῶν πατέρων της. Ἡ Βασιλικὴ ἦταν τότε 18 ἐτῶν, στὸ ἀνθος τῆς νιότης της. Ἐγένετο λοιπὸν νόμιμος σύζυγος τοῦ Ἀλῆ Πασσά, ἀπὸ ὁ Μουσουλμανικὸς νόμος (Σιερί) ἐπιτρέπει γάμο μὲ ἀλλόθρησκον γυναίκα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀρχίζει ἡ σημαντικότερη, ἡ εὐεργετικὴ γιὰ τοὺς χριστιανικοὺς ὁδὸς τῆς Κυρᾶς Βασιλικῆς, ἀκόμη καὶ γιὰ πολλοὺς Ὀθωμανοὺς. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο ἡ κυριαρχία της στὴ ψυχὴ τοῦ Ἀλῆ δυνάμεινε. Ἐνὰ δημόσιος δίστιχο μᾶς τὸ λέει πολὺ ἐκφραστικὰ:

«Βασιλικὴ προστάζει, Βιζύρη Ἀλῆ Πασσά
Βάλε φωτιὴν στὰ τόπια, κάψε τὰ Γιάννενα!...»

Καὶ ἔτσι, χάρις στὴν ἐπέμβασι τῆς Βασιλικῆς, πολλοὶ σωθῆκαν ἀπὸ τὴ μάχαιρα τοῦ δημίου ἢ ἀπὸ τὴν ἀγχόνην. Τοῦτο γνωρίζοντες οἱ ὑπερητοῦντες στὴν Αὐλὴ τοῦ Τυράννου φρόνιμοι καὶ φιλοπάτριδες ἄνδρες—ὁ Μάνθος, ὁ Κολοβός, ὁ Παλλιδάς, ὁ Τυρκοῦρης, καὶ ἄλλοι—τὴν ἐχρησιμοποίησαν πλὴν τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς φιλάνθρωπίας, καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία πολιτικῶν σκοπῶν μεγάλῃς ἐθνικῆς σημασίας καὶ ἐνδιαφέροντος. Ὁ κατάλευκος ἀπὸ γερᾶματα Ἀληπασιδῆς, γέγοντας τὸ κεφάλι στὰ γόνατα τῆς ἀγαπημένης του, λησμονοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ γλυκὰ της χάδια ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ ὥρες ὁλόκληρες ἔμενε στὴν θέσι αὐτῇ, ἀπολαμβάνοντας ἐκεῖ τὸν ἥπνο, ὁ ὁποῖος παντοῦ ἄλλου τὸν ἀπέφηνε μὲ ἐπιμονή. «Διότι—γράφει κάποιος ὁ ἱστορικὸς Ἀρσενάκης—τὸς οἶδε πόσα φάσματα αἰμοσταγῇ παρήλυνον ἐν τῷ σκότειν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του! Μύχον δὲ εἶχε πόθον ν' ἀποκτήσῃ ἐκ τῆς Βασιλικῆς τέκνα, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε νὰ ἴδῃ τὸν πόθον αὐτοῦ πληρούμενον, ἐφ' ὃ βαθεῖαν ἠσθάνετο λύπην». Καὶ παρακάτω προσθέτει μιά σχεδὸν ἀπίστευτη λεπτομέρεια: «Βεβαίωται, ὅτι τὴν προτροπὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀληπασιδῆ, ἡ Βασιλικὴ ἤλθεν ἐπανειλημμένως εἰς συνάφειαν πρὸς τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Μαχμέτ, υἱὸν τοῦ Βελῆ, ἀλλ' ἄνευ καποῦ». Ἐκانه δηλαδὴ ὁ Ἀλῆς κατὰ ἀνύλογο πρὸς τοὺς ἀρχαίους Σπαρτιά-

τας συζύγους πού δὲν εἶχαν παιδιὰ....

Ἦσθαι ὅμως καὶ χρόνια φοβερὰ γιὰ τὸν Ἀλῆ. Ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας του εἶχε σημάνει. Τὰ κακογυμνάσιά του εἶχαν ἐξελίξῃ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Καὶ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, στὴν ὁποῖαν δὲν ἤθελε πεῖν ὁ ὑπακούῃς ὁ Σατράπης τῆς Ἡπείρου, ἀπεφάσισε τὴν ἐξολόθρευσιν του. Κυκλωμένος ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Χουρσί, ἐγκαταλείμενος ἀπὸ τοὺς Τουρκαλβανούς του, ὁ Ἀλῆς καταφεύγει σ' ἕνα νησί τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων καὶ ζητεῖ ἀσύλο στὸ μικρὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος. Τὸν συνοδεύουν πέντε μόνο πιστοὶ σωματοφύλακές του, ἡ Κυρὶ Βασιλικὴ, καὶ (κατὰ τὴν πληροφορίαν τοῦ Ἡπειρώτου ἱστοριογράφου Λαμπριδῆ) ὁ ἀδελφὸς τῆς Σίμος Κονταξῆς...

Σὲ λίγες μέρες, βάρος μεγάλης ἀπορίας στράτο στὴν νησί. Τὸ μοναστήρι περικυκλώνεται. Μιά σφαῖρα βροίει τὸν Ἀλῆ στὴν κοιλιά. Ὁ Τυράννος στριφογυρίζει χάμου σὰ φεῖδι λαβωμένο, καὶ ψυχομαζώνεται δίνει μιά φοβερὴ διαταγὴ τὸν δῆμιον τοῦ νάσῃ Βάγια:

— Τρέξε, Θανάση μου!.. Σκότωσε τὴν Κυρὶ Βασιλικὴν!.. καὶ μὴ πέσῃ σ' ἄλλον πού χέρι!

Ἀλλ' ὁ Βάγιας δὲν ἐκτελεθῇ τὴ διαταγὴ. Ὁ Ἀλῆς πεθάνει. Τὸ κεφάλι του κομμένο, βαλμένο ἀπάνω ἐν χρυσῷ δίσκῳ περικύβεται ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Χουρσί σ' ὅλα τὰ ἴδματα, πρὸς συλλογὴν ἐμπαχτισίου! Καὶ ἡ Κυρὶ Βασιλικὴ, ἀνυπότακτος ὁδηγεῖται ἀπὸ τὸν Χουρσί στὴν Κωνσταντινούπολιν.

Γιὰ τὴν μετέπειτα ζωὴ της, ἀνάγκη καὶ μὲ ἔδωκε σπουδαῖες πληροφορίες δὲ διατελέσας ἐπὶ ἑτὴ Μένας Προσφυγίας τῶν Πατριαρχίων καὶ Ἀθηνῶν. Μὲ τὴν μεσοδάρησιν τοῦ πᾶτος Πατριάρχου, ἡ Κυρὶ Βασιλικὴ ἐστάλη στὴν Προδύσα. Ἐκεῖ δὲς ἀνθρώποι τοῦ Σουλτάνου τὴν ἀνάγκησαν νὰ μαρτυρήσῃ πὺς ἦσαν κρυμμένοι οἱ ὑποτιθέμενοι θρασυροὶ τοῦ Ἀλῆ, τοὺς ὁποίους πρᾶγματι εἶχε σφετερισθῇ ὁ Χουρσί. Στὰ 1830 ὁ Σουλτάνος ἀπέλαθε ἔρωσιν τῆς Βασιλικῆς, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς μὲν κατέφυγε στὰ ὄρη τῆς γῆρας Βοϊβόδα, κατόπιν σὰ Τρίκαλα, πού τῆς τότε χρεώσιν ὁ Ἀλῆς, ἔπειτα δὲ σ' ἕνα χωριὸ Μεσολογγίου, τὴν Καστὴν. Ἡ ψυχὴ τῆς Βασιλικῆς εἶχε πολὺ δοκιμασθῇ. Μεγάλῃς περπερῆς εἶχε ὑποφέρει ἀπὸ μικρὸ παιδί. Ὁ πατέρας της—πὺς τὸν κορμὸ τοῦ Ἀλῆ ἐρχότανε καμμιὰ φορὰ στὸ χαρμενί, τὴν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε:—εἶχε πεθάνει πιά, κάπου στὸ ὑπόγειο, ὅπου ζωντανὸς ἐν σκάφει τὸν τάφο του. Ἡ κατάσταση τῆς ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς δόξας καὶ τῆς εὐτυχίας κατὰ ἀσπιότητος, καὶ πρὸ πάντων ἡ βασιλείας τῆς πίκρας γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της καὶ τῶν ἀδελφῶν της, σκοταβὴν τὴν ὑγίαν της. Ὅπως διηγώμαι ἡ κόρη τοῦ Γ. Τυρκοῦρη, (ἡ μετέπειτα σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ Ἀρ. Μύχον) ἡ Κυρὶ Βασιλικὴ, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀλῆ καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τὸ εἶχε οἶσιν στὸ πικρὸ. Δυὸ φορὲς εἶχε ἔλθει σὺν ἑαυτῇ καὶ παρουσιάσθηκε στὸν Κυβερνήτη Ἰωάν. Καποδίστρια, ζητώντας τὴν προστασία τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀνὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ πού εἶχε καὶ αὐτὴ προσφέρει στοὺς Χριστιανικοὺς ὅταν ἦλθε στὸ Ναύπλιον φοροδοτῶν περιβολὴ Ὀθωμανίδος. Ἡ ἔσφιξη ἐκείνῃ καλλονῇ της εἶχε γίνῃ ἀγνώριστη. Τὸ ἀγγελικὸ τῆς προσώπου εἶχε χάσει τὴ λαμπρότητα καὶ τὴ διαφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος. Τὰ πρῶμα ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ποιοῦ γερατειᾶς της, ἡ σιτιδὴς τῶν προσώπων της ἦταν ἕνα θέαμα πού ἔκανε λύπην γιὰ τὴν βίαν καναῖς. Τὰ κτήματά της, τὰ κοσμήματά της, ἡ πλοῦσις ποικιλία πού τῆς εἶχε χάρισις ἡ γενναιοδορία τοῦ Ἀλῆ, ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίσουν ἀνετη ζωὴ. Μέχρι τοῦ 1895 ἔσχετο σ' ἕνα συγγενικὸ της σπίτι, στὰ Γιάννενα, ἕνα πλουσιώτατο φέρεμα, ἀπὸ τὰ μεγίστης ἀξίας ὑφάσματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κεντημένο γύρω μὲ χρυσὰ σειρήνια... Ὅλα ὅμως αὐτὰ, κτήματα καὶ κοσμήματα, ἡ Βασιλικὴ τὰ πούλουσε δαυ-δὰ γιὰ νὰ πῇ. Ἡ καὶ τὰ χάριζε, σὲ στιγμὲς βιθειᾶς ἀπογοιτεύσεως. Καὶ τέλος, ἔσφιξη, κοινογραφισμένη, ἀπέθωκε δυστυχισμένη, πέθανε στὸ Αἰτωλίκον, στὰ 1835.

Χρειάζονται ὅμως καὶ δυὸ λόγια γιὰ τὰ δυὸ ἀδέρφια τῆς Κυρῆς Βασιλικῆς. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Σίμος, χάριν αὐτῆς εἶχε πάρει μιά μικρὴ θέσι στὰ Γιάννενα καὶ τὸν τίτλο τοῦ Μπέη, παρκαλοῦντος τῆς Βασιλικῆς στὴν Κ)πολι καὶ στὴν Προδύσα καὶ πέθανε ἀπὸ τετρα ἀπ' αὐτῇ, στὴν Καστὴν. Ὁ Γιώργης, ὁ «ῥωμφορὸς καὶ τάνιος» τῆς Πλεσεβίτσας, ἔμελλε ἀπὸ τὸν Ἀλῆ, γιὰ τὸν ὑπερβολικὸν ρακτικὸν του, καὶ τὴν ἀνυπακομήν του, ὁ Ἀλῆς ἔβαλε καὶ ἀνθρώπον νὰ τὸν δολοφονήσῃ, δταν περνοῦσε ἀπὸ τὴ Φιλική. Ὁ δολοφόνος δὲν ἐπέτυχεν παρὰ μόνον νὰ τὸν τραυματίσῃ. Ὁ Ἀλῆς, γιὰ νὰ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΛΕΥΚΑ

Τὴ δοῦσαι τὴ λεύκα μας; Παγγινιάδα στὴν αὐρὰ
φιλικά μᾶς προστάτευσεν ἀπ' τοῦ ἡλίου τὴ λαύρα,
καὶ μὲ χάρι σαλευόντας τὴ ψηλὴ κορυφὴ τῆς
ἐπιθόρως πρόσχαρῃ τὴ χαρὰ τὴν κορυφὴ τῆς
καὶ σκορποῦσε τὸ γέλιο τῆς στοῦς φραγμοὺς καὶ σ' ἀμπέλια.
Γιατὶ τότε ἀποκρίνονταν στὰ δικά σου τὰ γέλια.

Χθὲς ἐπέρασε μόνος μου — τί δὲν κάνουν τὰ χρόνια!
Βασιλεῖς τριγύρω τῆς ἐρημίας, καταφρόνια!
Κ' ἡ θάλαττα λεύκα μας, πού τὸν πόνο μου ἔφερε,
μὲ μιά θλίψη παράξενη ψιθυρίζει σ' ἀγέρι
καὶ σκορπὰ τὸ παράπονο μὲ σ' ἡλίου τὸ κάμα...

Γιατὶ τὼρ ἀποκρίνεται στὸ δικό μου τὸ κλάμα:

† Ἰωάννης Πολέμης

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ὁ φῶς καὶ χλόη καὶ νερὰ καὶ χρυστάλλινος ἀέρα,
ζωὴ καὶ γάμο ἀνύκλιον τὰ οὐρανὸν ἔδοξε.
Κ' ἡ δὴ Ὀλύμπια ἡ ζωὴ τὰ μάτια ἀν' ἔχρ κλεισέαι,
τόσο γλυκὰ κοιμήθηκε, πού λές: πὺς μὴν ἐξυπνήσῃ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Χρόνια στὸν κάμπον ἔρημον τὸ δέντρο τῆς ζωῆς μου
καὶ τὸ χυλότορον ἀνθός, ἀνθος λευκὸ μπροστὰ μου.
Τὶ τάχα, ἀν' ἐνοῖς μὴνῆς τῆς σκοτεινῆς νυχτὸς μου;
Ἀλλοίμονο! ἀγρότες ν' ἀρθῆς ν' εἶνε βαρεῖα ἡ κ' μου.

Παῦλος Νιρβάνας

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Καμπάνα πού χοιτιάρισε μὲς σ' ἀψηλὸ πουργόρι
καὶ σὸ θαμπὸ τὸν κόρφο του φαντάζει γιὰ κλωνάρι,
τάχα χερσὶ ἀνθρώπινα νὰ σφιδᾶν τὸν ἀχὸ σου
ὅταν τὸν θάνατο μὴρς σὸ πρόσχαρο χοροῖ σου;
ἡ τάχα σὸ κρυφόδεντρο μ' ἀνθρώπους καὶ μὲ γῶμα
καὶ σὴ λυμένη σου φωνὴ πηδαίει καὶ ἡ πέτρ' ἀκόμα;

Ἄκου! Τ' ἀλῆτε ἀνατρομαῖς στοῦ ζενγολᾶ τὰ χέρια
κλάμα σὴς πέτρες γίνονται τ' ὅσπρα τὰ βουσσόνδρια
ἀνέρα στέκουν τὰ τοπιά, τ' ἀδράχτια λαγμέντα,
τ' ἀγρομαλάνθια δίδερα σὲ φράγτια ἀναγυριμένα
νέφοντα πῶς γεννήθηκαν νυφολὲς νὰ πλουμίσουν
καὶ τὸ θεὸ παρακαλοῦν νὰ μὴ νεκροστολοῦν.

† Στέφ. Γρανίτσας

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ἐλῶνα μ' εἶμαι θλιβερός καθὼς τὸ κυπαρίσσι
ὀλμυρὸς στὸν ἴσκιον μου πληθαίνει οἱ σταυροί,
καὶ καρτερῶ τὸ σύννεφο, πού θάβῃ τὴ βροχήν σου,
καὶ πού τ' ἀστροπαλέκι του θά εἴδῃ νὰ μὲ βεβῇ.

Μὰ δταν τὰ μαῦρα φύλλα μου λούθῃ τὸ φῶς τ' Ἀπρίλη,
στοὺς κλώνους μου χρυσόπτερα ποικίλα ἀν' τὸν οὐρανὸ
καυνοῦργοι πόθοι κἀνδύονται μ' ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὸ δέλι
ἕνα σκοπὸ χοροῦμένο ξεχρῖσθαι μ' ἀρκετῶ.

† Ἀγγελος Σημηριώτης

Τ' ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Ἀπὸ τὰ δυὸ σου ἀγέλλῃ τ' ἀθάνατο νερὸ
πολὺ καὶ πλοῦσιον τρέχει γλυκὸ καὶ καθαρό
κ' ἐκείνος πού δροσίζῃ τὸ στόμα μὴ φορὰ,
τοῦ Χάρου ὡς μὴ φοβᾶται τὰ βέλη τὰ σκληρὰ.
Ἄν τὸ κορμὶ ἀπεθάνῃ, αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ
ἐκείνη τὴ γυνκάδα πού ἐγενετὶ στὴν ἀρχή.

† Ἰωάννης Βηλασός

καθησυχάζει τὴν ἐξεγερθεῖσα ἀδελφὴν του, διέταξε καὶ κρέμασαν τὸν ἀποπειραθέντα, τὴ δολοφονία, τὸ δὲ Γεώργιο Κονταξὶ ἔφερε στὰ Γιάννενα καὶ τὸν ἐνιόχευσε μὲ τὸν καλλίτερον χειρουργὸν του, τὸν Ἰταλὸ, Λουιτζὶ Φράγκ. Ἀλλὰ καὶ διὰ δηλητηρίου ἄλλοτε ἡ ὁδὸς ὁ Ἀλῆς νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἀτίθασον Γεώργιο, πού τοῦ εἶχε βάλει μέσα στὸ τουμπέκι τὸν γοργιλέ του. Τὸν ἔσωσε ὅμως ἐγκαιρῶς ὁ τότε γιατρὸς τοῦ Μοναχῶ Ἰωάννης Κωλέττης ὁ κατὰ τὴν περὶ ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος διαπεφωσμένος ὡς πολιτευτής. Τὸ περὶ αὐτοῦ αὐτὸ σώζεται σ' ἕνα δημόσιον τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἀπερριπτόμενον ὁ μακαρίτης Ἡπειρώτης ποιητῆς Κασίας Κρησιτάλλης. Ὁ θάνατος τοῦ Γεωργίου Κονταξὶ ὀνήρξε ἠρωϊκῶς. Κατέβηκε στὴ Ρούμελη καὶ ἔλαβε μέρος στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασιν. Μέσα σὸ πολιορκουμένο Μεσολόγγι ἐπαιξε πονηρὸν ρόλο, ὡς ἀρχηγός. Τέλος, γενναῖα πολεμῶντας, σκοτώθηκε ἀνάτω στὴ φημισμένη Λουνέττα, τὴν αἰματοβαμμένην γέφυρα τοῦ Μεσολογγίου.

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΡΗΜΙΤΕΣ

Ἡ ἀγάπη τῆς μοναξιάς.—Ἐνῶς πλοίαρχος μέσα σ' ἕνα κα-
ζάνι!—Ἐντεκα ἄτομα μέσα σ' ἕνα κούφιο δέντρο.— Ὁ
φάρμας πού ζῇ μέσα σ' ἕνα σκελετὸ τῆς Φαλαίνας!—
Ὁ Ἰούλιος Βέρν καὶ ἡ κοσμικὴ ζωὴ.— Ὁ Καρλὺλ μισάν-
θρωπος.— Ὁ Λέον Τολστόϊ...μπαλωματῆς! — Ὁ Παπα-
διαμάντης κτλ. κτλ.

Ἐνῶ ἐμεῖς ζοῦμε μὲς τὸ θόρυβο τῶν πόλεων καὶ διασκεδά-
ζουμε καὶ ἀπολαμβάνουμε τὰ πάντα, ὑπάρχουν καὶ ἀνθρώποι πού
προτιμοῦν νὰ εἶνε ἀπομονωμένοι, πού τοὺς ἀρέσει ὁ ἀσκητικὸς
βίος. Εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι. Ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους αὐ-
τοὺς ἄλλοι καταλήγουν στὸν ἀσκητισμὸν, ἔπειτα ἀπὸ μεγάλην συγ-
κίνησιν πού τοὺς συνέβη, ἄλλοι πάλι γιὰ τοὺς ἀρέσει ἡ ζωὴ αὐτὴ
καὶ ἄλλοι γιὰ τὴν βροσκόνησιν πῶς ἡ ζωὴ καὶ αἱ ἀπολαύσεις τῆς πόλεως
δὲν ἀξίζουν τίποτα. Οἱ τρίτοι εἶναι οἱ μέτροι ἀπελπισίας φιλόσοφοι.
Γίνονται ὅμως τὸ ἐρώτημα: Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι εἶναι ὕμνους ἢ εἶναι
ἀρρωστοί; Ἡ γνῶσις σχετικῶς εἶναι πολλές καὶ ἀνάλογες μὲ τὰ
αἰτία πού προκαλοῦν στὸν ἄνθρωπον τὴ κλίσι πρὸς τὸν ἀσκη-
τικὸν βίον.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Ὀλντ
Μοντ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πρὸ ἀξιολογούς ναυάρχους
τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἀμερικής. Ὁ ἐν λόγω ναύαρχος ἔ-
τυχεν σ' ἕνα τοῦ ταξιδίου στὴς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ν' ἀγαπήσῃ μίαν
ἰθαγενήν νέαν, σπανίαν καλλονήν. Χορὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, τὴν πῆρε
μέσα σὸ καράβι ἔχοντας σκοπὸν νὰ τὴν φέρῃ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ
νὰ τὴν καμῇ γυναῖκα του. Τὸ καράβι ὅμως σὲ μιά τρικυμία πού
συνέβη ναυαγῆσαι καὶ ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του πνίγηκε μαζὶ μὲ
ὅλο τὸ ἄλλο πλήρωμα. Ὁ μόνος πού σώθηκε ἦταν αὐτός. Ὁ Ὀλντ
Μοντ ἦταν τότε ἀσπρηγόρητος. Καὶ δχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ χάθηκε,
ὅπως λεμε κοινῶς, καὶ ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς! Ἐπειτα ἀπὸ
πολλὰς ἐρευνᾶς, ἀπὸ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν παρᾶσι ἀρκετὰ χρόνια
τὸν βροχῆσαν μέσα σ' ἕνα...καζάνι, σὲ μιά ἐρημὴ παραλία. Ὁ ἀξιο-
λύπητος αὐτὸς ἀνθρώπος νομίζοντας πῶς τὰ λείψαντα ἑνὸς ναυα-
γμένου πλοίου πού βρισκόντουσαν σ' αὐτὸ τὸ μέρος, εἶναι τοῦ
δικοῦ του καραβιοῦ καὶ πῶς κάποιος ἐκεῖ κοντὰ θὰ εἶχε ἐκβραστῇ
καὶ τὸ πτώμα τῆς γυναίκας πού τόσο ἀγάπησε, ἀποφάσισε νὰ ἐγ-
κατασταθῇ μέσα σ' ἐκεῖνον τὸ καζάνι, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐπὶ πόδια
μῆκος, τέσσαρα πλάτος, καὶ ἔξη ὕψος. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διά-
στημα ὁ δυστυχὴς πλοίαρχος τρεποῦνται μὲ ψάγια καὶ δὲν εἶχε ἐ-
πινοήσῃ μὲ κανένα. Οἱ οἰκτεροὶ τὸν δὲν ἔπεισαν μετὰ πολλοὺς
κόπους νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ τὸν πῆραν μαζὶ τοὺς.

Παράξενον εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ ἱστορία μῆς οἰκογενείας τῆς πο-
λιτείας Τεννесси. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ πού ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸν
πατέρα, τὴν μητέρα καὶ ἐννέα παιδιά, ἔζησε ἐπὶ ἑτὴ μέσα στὴν
κοιλοτήτα ἐνὸς δέντρου...ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν φύσιν!

Στὴν Οὐγγαρία ἐξ ἄλλου, ἕνας πλούσιος κτηματίας εἶχε ἐγκα-
ταλεῖσθαι τὴν περιουσίαν του καὶ γυροῖς μὲς τὰ δάση τρώγοντας
διαφόρους καρποὺς καὶ κοιμώμενος κάτω ἀπ' τὰ δένδρα. Στὴν
Γροιλανδία ἕνας φάρμας εἶχε διαλέξει γιὰ κατοικίαν τὸν...σκελετὸν
μίας φάλαγγας, τὸν ὁποῖον εἶχε στρώσει ἐσωτερικῶς μὲ φύλλα
δένδρων. Σ' αὐτὸ τὸ περίεργον σπίτι πέρασε ὅλα τὰ χρόνια τῆς
ζωῆς του ὁλομόναχος!.....

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΩΩΝΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Η «Χρυσή νεολαία» του 1862 και η συγκεντρώσεις στην «Ωραία» «Ελλάδα». — Μία ζωηρή παρέα στην Πεντέλη. — Ο «Αριστέλης» Δόσιος και οι φίλοι του. — Μετά τις περδικές σαλμί, γράφεται η διαθήκη. — Μία δραματική σκηνή προ της «Μεγάλης Βρετανίας». — Το δέντρο με τη σφαίρα. — Είς θάνατον δια της λαιμητόμου. * * *

«Ένα από τα ζωηρότερα επεισόδια των 'Οθωνικών χρόνων — χαρακτηριστικό της όρμης που είχε η «χρυσή νεολαία» του 62 — είναι και η απόπειρα δολοφονίας εναντίον της βασιλίσσης 'Αμαλίας. Την εποχή εκείνη δύο ήταν τα μεγάλα κοσμικά κέντρα των 'Αθηνών: η «Περίφημη» «Ωραία 'Ελλάς» παρά την δόδον 'Ερμού, και το «Σολωμείο». Στο δεύτερο τούτο συνεκεντρώοντο κάθε βράδυ μια παρέα αποτελούμενη από τους πιο διαλεχτούς νέους των 'Αθηνών: τον 'Αριστέλη Δόσιο, το Λεωνίδα Δεληγιώργη, τον 'Αλκ. Καμπα, τον Γλαράκη, τον Σκαρβέλη και άλλους. Συζητούσαν για την «κατάστασι», διάβριζαν τα πύργια αντιβασιλικά άρθρα των εφημερίδων, έλεγαν τις ιδέες των. Παιδί ζωηρός απ' όλους, πειδί τολμηρός ήταν ο Δόσιος. Νέος, έκτακτος μορφώσεως, γλωσσολάτρης, έξοχης, είχε χαρακτήρα ευέλικτον. Τούτο όμως δεν εμπόδιζε τους φίλους του να τον εκτιμούν απείρως ή μάλλον να τον λατρεύουν. Κατά τας αρχάς Σεπτεμβρίου 1859, ο Δόσιος με τους φίλους του εξέδραμον στην Πεντέλη να διασκεδάσουν. Ο Δόσιος άφησε τους άλλους στο μοναστήρι, έμπηκε στο δάσος, και βύσπερα από λίγο, ήκουσαν πυροβολισμούς. Γυμναζότανε στή οικοδομή. Κανείς όμως δεν ήποικεύθηκε τους σκοπούς του, γιατί ο Δόσιος δεν άφηνε να μαντευτή τίποτε....

Κατέβηκαν πάλι στην 'Αθήνα.... «Υστερα από λίγες μέρες ο Δόσιος συναντά στο δρόμο τον Καμπα και το Δεληγιώργη και τους λέει: «Έλατε το βράδυ να φάμε σπιτί. Μου έστειλαν κάτι περδικές από την Κύθνο τεράστιες!». Οι φίλοι τον έδεχθησαν ευχαρίστως, γιατί το αχρονικό του Δοσίου είχε ένα φίλο μάγειρα Κεραλλώνη, ονομαζόμενο Μιχ. Βρεττό. Στο γεύμα ο Δόσιος δεν παρουσίασε τίποτε έκτακτο. Μόνο μια στιγμή όταν αποτραβήχτηκε τον καμαρά του και να γράφει (όπως απεδείχθη ύστερα, τη διαθήκη του) είπε:

— «Η διάκρισις μεταξύ των δύο φύλων παύει όταν η γυναίκα άνεβη σ'ε θρόνο!

Μετά το γεύμα, οι δύο φίλοι έφυγαν να πάνε στο γραφείο της εφημερίδας. Το Μέλλον της διαθήκης της οποίας ήταν συντάχεται έμεινε δ'ε μόνος ο Δόσιος, ο οποίος ξέροντας ότι ο Καμπας δεν θα ήγαινε σπιτί του, έστειλε το μάγειρό του και ζήτησε από τον υπηρέτη του Καμπα το πιστόλι του άρμενικού του, εκείνο με το οποίον έκανε σκοποβολή στην Πεντέλη. Ο άρμενικός χωρίς να ύποψιασθή τίποτε, έδωσε το πιστόλι στο μάγειρο. Ο Δόσιος ήμαρ το έλαβε, γεμάτο δ'εως ήταν, το έδεσε με σπάγγο από το καλάϊ της λαβής, το κράτησε από τη μέση του και πήγε στο «Σολωμείο» όπου βρήκε την ταχτική του παρέα.

Εκουθέντ'ισαν κάμποσα «πολιτικά» και κατά το δειλινό, όλοι μαζί, ξεκίνησαν, πήρανε την δόδον Σταδίου για ν' άνεβουν στο Σύνταγμα. Στο δρόμο μερικοί χωριστήκανε και έφυγαν. 'Εκείνοι που έμειναν έπληκτασαν στην «οικίαν Κωστή» όταν έ- ξαφνα στο βάθος της δόδον Σταδίου προς την πλατεία 'Ομονοίας, έμπηκε η Βασιλική συνοδεία. Έγυριζαν από τον έσπερινό περίπατο ο της Βασιλίσσης έφιπποι. Ήταν η 'Αμαλία, η κυρία επί των τιμών Μαρία Γοίβα (η ώραία σύζυγος του στρατηγού) οι έπακοποί Βαλτινός και Χατζηπέτρος, ο άρχιποκός Μι- τάνουης και μερικοί χωροφύλακες για το φόβο της ληστείας. Ο Βασιλεύς 'Οθων την εποχήν εκείνην άποσιάζε στην Εδ- ράπη.

Τη στιγμή εκείνη ο Δόσιος χάθηκε από τον όμιλο των φί- λων του, οι οποίοι ήμαρ έφθαναν εκεί όπου εινε σήμερα το καφ- φενείο Ζαχαρόπου (τότε οικόπεδο άπειρείχιστο) διελύθησαν χω- ρίς να παρατηρήσουν την άπουσία του....

Στο μεταξύ η Βασιλική συνοδεία προχωρούσε και άκουγόν- ταν πειδί καθαρά το ποδβολητό των άλλων που άνέβαιναν την δόδον Σταδίου. Όταν η συνοδεία έκαμπε την δόδον Γεωρ- γίου διενθονομένη στα 'Ανάκτορα άντίχρησε ένας πυροβολισμός. Ο 'Αριστέλης Δόσιος κομμένος στή θέσι όπου άκρίβως ειναι σήμερα η μικρή θύρα της οικίας Σκουλούδη, έπροβόλησε κατά της 'Αμαλίας που έπληγαινε μπροστά πρώτη. Η σφαίρα πέρασε κοντά της και μπήχτηκε σ' ένα δέντρο της πλατείας. Φαινότανε μέχρι της 1890 όταν τέλος το δέντρο ξεραόθηκε και το κόψανε....

Ο κρότος του πυροβολισμού έφερε για μια στιγμή σύγχυσι. Το Άλλο της Μαρίας Γοίβα άνατινάχθηκε και την έβριζε κά- τω. Οι χωροφύλακες που έρχόντανε πίσω τρέφανε στή βασιλίσ- σα και στην άρχη νόμιαν πως άντί αυτής σκοτώθηκε η γυναί- κα του στρατηγού. Ένώ δ'ε μερικοί διαβάρται έτρεχαν να σπ- κάσουν τη Γοίβα, η βασι- λίσσα καταληφθείσα ίσως από γυναικεία δειλία, κτύ- πη με το τόκαμικι το δόλο- γό της και έτρεξε προς το Παλάτι δίνοντας όμως μεγαλωφωνα μια διαταγή

στον έακολούθους της.

— Πιάστε τον και άδηνάστε τον σ'ας φυλάκς. 'Ανακρί- ψατε τους συνενόχους του!

Στο μεταξύ ο Δόσιος έτρεξε να φύγ. Αλλά πριν φθάση στή γωνία όπου ειναι τώρα το ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας, οι Χατζηπέτρος και Βαλτινός τον έ- πιασαν και τον παρέδωκαν στον χωροφύλακα. Τότε πειδί έ- χρισε να μαζεύεται κόσμος. Ένώ οι χωροφύλακες, ώθησαν τον Δόσιο σ'ας φυλάκς, συναντώνται στην δόδον 'Ερμού με τον άξιωματικόν 'Αγαμέμνονα Σκαρβέλη. Αυτός δεν ήτρε γιατί πηγαίνουν το Δόσιο μέσα, αλλά μόλις ειδή το όλο του κά- χερία των χωροφύλακων, τραβήξο το σπαθί καίόμαρ να τον ά- λειψέροσθρ δ'εν το κατώρθωσε όμως και συλλαμάνεται καί- ος. Και οι δύο κλεισθήκανε σ'ας φυλάκς σ'ε άυστη άπο- νωσι και η πρωτεύουσα άργάσε σ'ε φέμας.

* * *

Σ'ε' μεταξύ η άρχη δ'ε μπορούσε να παραδεχθή ότι το έλ- βημα του Δοσίου ήταν αβδύρητο και άχρησε να συλαμάνη τους φίλους του. Ο άνακριτής Σπυριδούπουλος διάταξε να ά- δουνε εκείνους με τους οποίους είχε γευματίει την προηγε- μένην ο Δόσιος. Νύχτα έπερικυκλώσαν το σπιτί του Δελ- ηγιώργη και του Καμπα, οι οποίοι μετά τα μεσονύκτια ώθησαν το στο Μεντερεσέ. 'Αλλ' ο Δόσιος διαμαρτυρήτο φωνάζοντας:

— Ορκίζομαι ένώπιον Θεού και άνθρώπων ότι δεν έγω- νεύομαι!

Οι φίλοι του έσσανίζοντο σ'ας φυλάκς: να έμολογούν την αλήθειαν άλλα κανείς δεν έπίστευε τις διαμαρτίες τους δι- ειναί άδωσι. Ούτε η Κυβέρνησις η οποία θύλωνας ν' άντι- φθ'η η ίδια της καταθέσεως των συλλαμάντων διαταξε να τους φέρουν προ των 'Υπουργών, σ'ε έπυρογική Συμβολή που είχε συνέλθει στην οικίαν Καλλιγ'α' εκεί πού ειναι σήμερα το ξε- νοδοχείο 'Μινέρβης. Πρώτος ελόχηθη στην αίθουσα των 'Υ- πουργών ο Δόσιος με σιδερόδεμένα τα χέρια, ένώ οι άλλοι έ- περιμέναν στο διάδρομο, δεμέν'οι κι' αυτοί και έλ'ανλάνητοι. Ο διάλογος έπληξε ζωηρότατος. Οι 'Υπουργοί έρεωτησάν- τε έπετέθησαν έναντίον του Δοσίου, ο οποίος άπαντούσε ήμελι- τάτα. 'Επ'αναλάρμυε τη δήλωσι ότι δεν άδ'ερχονε συνενόχους και κατέληγε με το γνωμικό του.

«Η διάκρισις μεταξύ των δύο φύλων παύει, όταν η γυναί- κα άνεβη σ'ε θρόνον!» Άπό τούτο 'Υπουργός δύο ήσαν οι πιοι πολλοί έξωγυμνοί. Ο τών Στρατιωτικών Αμύητος Βιστι- λης και τών Οικονομικών Γ. Σίμος. Ο τελευταίος ήρθηκε στο διάδρομο και μίλησε στους δύο άναμένοντας με ύφος άγρο- —Κακοήγοροι, ειπε, έμελετήσατε να καταστρέψετε την 'Ελλά- δα.!» Οι δύο νέοι διαμαρτυρήσαν έντόνως, τούτο όμως δεν τούς ώφέλησε, διότι και πάλι μετεφέρθησαν σ'ας φυλάκς.

Την άλλη μέρα, η 'Αμαλία άνεχώρησε για τη Πάρο και όταν έπέστρεψε μετά τρείς μέρες, έγινε δεκμή με άπερφημο ένθροισισμό από την πρωτεύουσά που καίγονταν άσπασμο το βράδυ προς τιμή της. Από το καγκέλοδραχο πορόδρο της φυλάκς των οι τρείς κρατούμενοι έβλεπαν τις συνάσεις που φωτοβολούσαν στον ούρανό κι' άκουγαν τις ζητωκραυγές των 'Αθηνάων, οι οποίοι λίγες ημέρες προηίτερα έγογγυζαν έναν- τιον των «ευνόωνων». Στο Ναύπλιο όμως συνέβη το ίδιο. Μια τη δοξολογία που έφ'αλη στο Μητροπολιτικό ναο, οι άρχαι άπο- φάσιαν να φωταγωγηθούν τα δημόσια καταστήματα και τα φρούρια. Λοιπόν το βράδι, ένώ η πόλις έπανηρύχθη για τη διδωσι της Βασιλίσσης, ένας νέος μουσικός, όνοματι Τσα- ταρούδας, έγυριζε στο σκοτάδι και έζοιγχε κάτω από τις πα- ρετες των Ναυπλιέων έντύπους ήθροιστικούς λιβέλλους έναντίον των Βασιλέων με τους οποίους τον είχαν εφωδίσει οι φρε- κισμένοι στο Παλαμίδι άξιωματικοί με την κατηγορία του άνο- βασιλισμού. Τά έντυπα έτελείωναν έτσι: «'Αδελ'ε της 'Ελ- λάδος, άντι να ληψήσαι δια την άποτυχίαν, πανηγυρίξας ε- την ως έορτήν».

* * *

Όσοσο η άνακρισις είχε τελειώσει. Ο Δεληγιώργης και ο Καμπας άφ'εβησαν έλεύθεροι. Ο Δόσιος ελόχηθη σ'ε δική του όποιαν παρηκολούθησε πυκνότατο πλήθος. Ο κατηγορούμενος και ένώπιον των δικαστών επανέλαβε τις ίδιες δηλώσεις, έ- νήγχετο μόνος, χωρίς συνενόχους. Το δικαστήριο κατέλειπε το Δόσιο σ'ε θάνατο. Ο νέος μέχρι της στιγμής εκείνης άπο- τρεπός την διαταγή του Μένου τη στιγμή που τον διάβασαν την άποφάσι να σπ- ατίε τον έπ'ανηλθον σ'ε κενό άνήνοχα' γρήγορα έ- μως η μορφή του ζαναμπε- την πρώτη της έμφο-

Οι σφήκες και οι ρευματισμοί

Εξ'ε' γνωστόν Γαλλικών ιατρικών περιοδικών η «Υγεία και 'Επιστήμη» έδημοσιεύθη τελευταίως η έξις παρόδοτος ά- κακόντως ένός Γάλλου, όνοματι Γεωργίου Λεμπόν, ύπογρα- φιστήν και παρ' του γεννηόλογου Ιατρού κ. Λεντέρ :

«Εποχα από διετίας από διαφόρους ρευματισμούς. Ούτε τ'ε λουτρά του Αλφ-Λε-Μπαίν, ούτε τα διάφορα φάρμακα, ούτε και η ιατρική περιθαλψς περιήμων Ιατρών, δεν κατώρθωσαν να μετρίσουν τους δεινούς πόνους της καταραμένης αυτής άρ- ρώστειας. 'Απεφάσισα να φύγω απ' το Παρίσι και να μεταβώ σ'ε ένα έξοχικο κτήμα μου στή Νορμανδία. 'Εκεί, ένα βράδυ, ενώ γυρίζα από το συνειδησίμνο μου βραδυνό περίπατο, αισθα- νομαι κάποια σφήκα να πετάη γύρω μου. Δεν είχα προσφάσει να προσληχθώ, όταν την βλέπω να έρχεται με όρμη, και να με κεντρίξη στο δάχτυλό μου χέρι. Όλο μου το μπράτσο, που ήταν προσβεβλημένο από ρευματισμό, φλογίσθηκε άμέσως και άχρησε να πιάξεται, μα...περιέργως άχρησε να έκλινη σιγά-σιγά τελείως ο πόνος των ρευματισμών.

Το πράγμα κα'ε άρχας μου φάνηκε παράξενο, και άπεφάσισα να συλλάβω την έπομένην μερικώς σφήκα, για ν' άποτελειώσω έτσι τη θεραπεία της δολιχέας μου. Και πράγματι το άλλο πρωί είχα στή διάθεσή μου έπίτ σφήκες, τις οποίες έβαλα να με κεντρίσουν και στο δεξί μου πόδι το όποιον έπασχε και ν' έποσιόσε φρικτά. Το άποτέλεσμα ήταν θαυμάσιο. Μετά το κέν- τρισμα, οι πόνοι μου έλατρώθηκαν και σ'ε λίγο έπασσαν τε- λείως. 'Ανέκτοσα έντελώς δ'ην μου την έλευθερία και της έλα- χίστης κινήσεως, άχρησα να βαδίζω άνετα και με λίγα λόγια... ήμουν τελείως θεραπευμένος.

Από τότε, εινε τώρα έξη μήνες, δοκίμς αισθανθώ και την παραμικρότερη ένόκληση, άντι παντός άλλου φαρμάκου, τρέχω και συλλαμάνω μια σφήκα την οποία άφηνω να με κεντρίση στο πόδι μου: η θεραπεία εινε άποτελεσματική.

Ο Ιατρός μου κ. Λεντέρ, σ'όν όποιον άνεκόνωσα τα συμ- βάντα αυτά, με παρεκέλεσε να τα δημοσιεύσω, με την έντολή να τα ύπογράψω και αυτός. 'Υπακούοντας στην παράκλησή του αυτή το δημοσιεύω με την πεποίθησι ότι θα χρησιμεύσουν σ'ε άλλους όσους βασανίζονται από την καταραμένη αυτή άρρώστεια».

«Όταν ο κατάρκκος ώδηγήθη σ'ας φυλάκς, ο πατέρας του έπληε στους φίλους του και τους παρεκέλεσε να τον πείσουν να ύπογράψη άναλφρον της άποφάσεως. 'Αλλ' ο Δόσιος άπήνεσε με ύπερηφάνεια:

— Πότε σ'όν πατέρα μου ότι δεν πρέπει να ζητή να με άμνηση!..

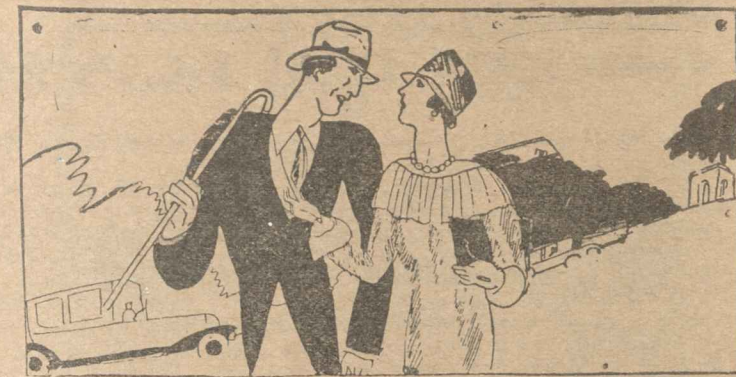
'Αλλ' ο άνοτυχής πατέρας έπέμενε. 'Επ'ηγε στή φυλάκή, έγογγύσε στις πλάκες και έκλαιγε, έως ότου ο νέος συγκινη- μένος ειπε:

— Καλά, πατέρα, φέρε το χαρτί να ύπογράψω.

Και ύπέγραψε την αίτησι. 'Αλλ' η αίτησις ύστερα από λί- γες μέρες άπερρίθη και η καταδικαστική άποφάσις έπεκυρώθη. Και τη νέα αυτή άποφάσι την άκουσε ο Δόσιος με άταραξία. Τώρα όμως, η συγκίνησις σ'όν ευαίσθητη εκείνη κοινωνία ήταν ζωηρότατη. Όλοι έυπνόντουσαν τον ώραίο εκείνο νέο, τον μορφωμένο, τον γενναίο, τον εύπατριδη που έπρόκειτο να κα- ραυνηθή σ'όν λαιμητόμο σ'όν κακούργος. Η συμπάθεια ήταν γενική. Η 'Αμαλία το κατέλαβε και έκανε μια πολιτική πράξη. 'Εχρίσε τη ζωή στο Δόσιο. Η ποιητή του έμετερίσθηκε σ'ε ισόβια δεσμά.

Μετα την άπονομή της χάριτος ο Δόσιος έμεινε σ'ας φυλά- κς άσκητο καιρό. Τέλος οι φίλοι τον άπεφάσιαν να τον ά- κήσουν και τον φωνάζουσιν. Ένας από τους άξιωματικούς έμειν'ε στή συνωμοσία, αλλά στο μεταξύ ήλθαν τα γεγονότα του 62, οι Βασιλείς έξεδροισήσαν και ο Δόσιος έλεύθερος πειδί έσπώθη έν θορύβω στο χέρι από τον πανηγυρίζοντα κόσμο.... 'Αργότερα ο Δόσιος έπληε σ'όν Εθρώπην να σπου- δάση, έγίγισε σοφός, κατέλαβε άρίστη θέσι στην κοινωνία, αλλά άπάντοτε ήταν μελαγχολικός. «Εινε άδύνατο να φαντασθή κανείς τι άποπείρω σ'όν φρή μου», έλεγε.

Έπί τέλους ο 'Αριστέλης Δόσιος παρεφρόνησε. Οι συγ- γνεύς του τον έκλεισαν σ'ε φρενοκομείο, όπου και πέθανε.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στή Βουχάρα, πόλη της κεντρικής 'Ασίας, άδ'ερχει δολό- κληρη συνοικία λεπρών, οι όποιοι ούτε ζήτούν ούτε δέχονται ιατρική συμβολή. Ζούν μονωμένοι, και παντρεύονται μεταξύ των. Τα παιδιά των όταν φτάσουν στο 20 ον έτος καλύπτονται κι' αυτά από τα φρικτά φολιδώματα της νόσου. Από τη Βου- χάρα άπλώνεται η λέπρα και σ'όν άλλο κόσμο.

— Η 'Ιαπωνική γλώσσα στερείται έντελώς ήθροισικών λέ- ξων η φράσεων. 'Επίσης η 'Ιαπωνική γραμματική δεν έχει προστακτική.

— Το όνομα του 'Ατλαντικού ώκεανού άρείλειται σ'όν έργον του Πλάτωνος περί 'Ατλαντίδος, στο δ'ε 'Ελληνικό σ'όν γεγο- νός ότι κάμποσες βδομάδες μετά την έξοδο του Μαγγελάνου από τα όμώνυμά του στενά, κρατούσε γλ'εκα και γαλήνη στή θάλασσα.

— Το σκότος για το όποιο μιλεί η Βίβλος στην έξοδο των 'Εβραίων από την Αίγυπτο, έπ'εκυρώθη ότι άρείλειτο σ'ε δική ήλιακή έκλειψη, που έγινε στις 17 Μαρτίου του 1335 π. χ. δηλ. την ημέρα της έξόδου.

— Το αίμα ένός άνθρώπου ζυγίζει 20 λίτρες.

— Ο μεγαλύτερος ζωγραφικός πίνακας του κόσμου εινε ο «Παράδοσις» του Τιντορέτο. Έχει πλάτος 84 ποδών και ύψος 34! Το τεράστιο αυτό ταμπλό βρίσκεται στο άνάκτορο του Δόγη, στή Βενετία.

— Η Τράπεζα της 'Αγγλίας, το πρώτο πιστωτικό ίδρυμα του κόσμου, ιδρύθηκε σ'όν 1649.

— Η μεγαλύτερα καμπάνια του κόσμου ήταν — γιατί δεν ξέρουμε άν εινε άκόμα άφ' — διου έκπορ'ηθη ο πολυσεισμικός — η της Μητροπόλεως της Μόσχας. Έξυγίξε πάνω-κάτω διακο- σίους τόννους!

— Από την εποχή που άνεκαλύφθησαν τα περίφημα άδαμάν- τωρηχεία του Κίμπερλε (σ'όν 1870) άπέδωσαν κατά μέσον όσον έτήσιο εισόδημα 100 εκατομμυρίων φράγκων χρυσού.

— Αν μπορούσε νάφύγη την την 'Ιανουάριον 1927 με ταχύ- τητα 50 χιλιομέτρων την ώρα ένα άεροσκάτο, θα έφθανε στή Σελήνη την 23 ην Νοεμβρίου του 2136.

— Η ταχύτης του ήλεκτρισμού εινε τόσο μεγάλη, ώστε θα μπορούσε να κάμν το γύρο της γης όκτώ φορές μέσα σ'ε ένα λεπτό.

— Το χρώμα του πένθους στην Μεροσία εινε το καφέ που συμβολίζει τα ξερά, πεσμένα φύλλα, στή Μπουχάρα το βαθύ γαλανό που συμβολίζει το άπειρο, στήν 'Αρσποννία το σιχαί- γό που θυμίζει το χ'ωμα, στήν Κίνα το άσπρο, στή Βούρμα το κίτρινο χρώμα των φθινοπωρινών φύλλων και στή Τουρκία το λιλά.

— Η μάχη του Βατερλώ διαήρκεσε 6 ώρες, του Σεντάν 12 1/2 ώρες, του Κραβελό 9 ώρες, του Μιό-λα-Τορ 10 ώρες και της 'Αλμα 3 1/2 ώρες. Συλλέκτης

ΤΕΧΝΗΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΕΚΥΛΟΥ

«Όσοι όχι μόνον οι άνθρωποι, αλλά και τα ζώα, πρόκειται να ν' αλλάζουν τα δόντια τους! Η πρώτη έφαρμογή μιας πλήρους τεχ- νητής οδοντοστοιχίας έγινε σ'όν Λονδίνο, από τον οδοντοπόδο κ. Μόβελν, επί του γηραιού του σκύλου Τζιμ. Το σκυλί αυτό μόλις έγήρασε, έχασε όλα του τα δόντια κι' έτσι στακόταν άδύνατο να τραφεί κανονικά. Ήμερα με την ημέρα άρχισε να έμειν'ελαί προς μεγάλη λύπη του άσθενή του, ο όποιος άπεφάσισε να το θερα- πείση, εφαρμόζοντας και σ' αυτό, τεχνητά δόντια. Προς τούτο, έχλωσφύρασε τον Τζιμ και άφ'ον του έβγαλε όλα τα παλιά και σπασα δόντια, του προσήρμωσε έπιτηδεύατα, μα ώραία τεχνητά οδοντοστοιχία.

Στην άρχη, ο Τζιμ στενοχωρήθηκε, άρχισε να γαυγίζει δυνατά και να στριφογυρίζει άήσυχος μέσα στο σπιτί. Ένωσιέται πως η άνησυχία του αυτή δεν βάσταζε πολύ, γιατί μόλις πέρασε μια εβδομάδα, άρχισε να συνειθίζει και σιγά-σιγά έαναβήκε πάλι την παλιά του όρεξη. Άρχισε δηλαδή να καταρώγη και να παχαίνει όπως και πρώτα.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

— Μα δὲ μοῦ λές, Γκοντιώ, δὲ μποροῦμε ἐπὶ τέλους νὰ κά-
νουμε χωρὶς τὸν 'Εδμόνδο;
— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Μπουκέ: Σὺν τὸν γνωρίζεις δὲ θὰ τὰ λὲς
αὐτὸ. Εἶνε πολὺ μορφωμένος νέος καὶ πολὺ ἐξυπνος. Εἶνε ἀν-
θρώπος πρὸς δὲ θὰ δεχότανε ποτὲ ἂν δὲν τὸν ζώριζε ἡ πεῖνα.
— 'Επὶ τέλους εἶνε μεσάνυχτα, καὶ εἶτε μὲ τὸν 'Εδμόνδο,
εἶτε χωρὶς τὸν 'Εδμόνδο, πρέπει νὰ πηγαίνουμε, νεαρό μου.
— 'Α! Νάτος 'Ερχεται!... Λέγε λοιπὸν Γκοντιώ. Τὶ θὰ κά-
νουμε; 'Εδμόνδο γιτὶ ἀργεῖς; Τὶ θὲς νὰ πῆς; Λέγε...
— Δὲ θέλω νὰ μιλήσω μπροστὰ σὶδ φίλο σου. Μὰ θὰ ἦταν
πεῖο καλὰ νὰ μὴν ἐρθῶ μαζί σας.

— Σώπα! Καὶ δὲ θὰ κάνης ἀσχημα νὰ μὴν τὰ λὲς μπρο-
στὰ σὶδ Μπουκέ. Φοβικὰ δὲ σοῦχει καὶ πολλὴ ἐμπιστοσύνη...
Μήπως φοβάσαι; Δὲ θέλω νὰ φοβάσαι. Καταλαβαίνεις; Θέλω
νὰ συμφωνήσης μαζί μας ἀκόμα κι' ἂν δοκιμάσης φόβο δύο-
τρεῖς φορές στὴν ἀρχή.

— Θὰ οἶς εἶμαι ἐμπόδιο. Δὲ μοῦ βασιτῶ καὶ τόσο ἡ καρδιά.
Συχνὰ λιποθυμῶ... ναι... λιποθυμῶ διὰν δῶ σκοτωμούς, αἵματα.
— Σώπα κι' ἐρχεται ὁ Μπουκέ. Κόττα νὰ βασιτεῖται καλὰ μπρο-
στὰ του. 'Ε! λοιπὸν, Μπουκέ μου, πῆρες τὰ εἰσιτήρια;
— Ναι. Τὸ τραῖνο θὰ περδῇ στῆς 12 καὶ 25. Πᾶμε ὡς τὴν
προκυρία. Πῆρες τὸ πανὶ καὶ τὸ μαχαίρι, Γκοντιώ;
— Ναι, τὰχω μαζί μου.

— Ποῦ πῆγε πάλι ὁ 'Εδμόνδος; σου; Τί σ' ἐπίασε νὰ τὸν
κουβαλήσουμε μαζί μας; Ἰδὲ πειδὶ, τὴνώρα ποὺ τὸ ξέρι ἄς ἐρῇ. Μὰ πρέ-
πει νὰ ξέρῃ; Γκοντιώ, οἱ δὲν κάνουν ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν ἂν θέ-
λῃς νὰ μὴν πάθῃς κακὸ. Μὰ νὰ, τὸ τραῖνο. Πᾶμε, φώναξε τὸν 'Εδμόνδο.
— 'Εδμόνδο, τὸ τραῖνο!

— Δυσκολοκίνητος ἄνθρωπος. 'Ας ἀνεβούμε ἐκεῖ. 'Εχει μονάχα δύο πρόσωπα. 'Ο κ. 'Εδμόνδος καλὰ δὲ κάνει νὰ μείνῃ σὶδ πίσω βαγόνια γιὰ νὰ μὴ ζαλιστῇ.

— Θυμάσαι ἐδῶ καὶ τέσσερα χρό-
νια ποὺ πήραμε πάλι τὸ ἴδιο τραῖνο καὶ πήγαμε καὶ ξεκάναμε ἕνα γέρο καὶ μὴν γερὰ ἐκεῖ κάτω σὶδ Πονάν-
νι-Ζούρ; Μὰ δὲ μοῦ λές γιὰτὶ δὲν ἤρθετε προχθὲς σὶδ γέρω-Πανὲ νὰ φάμε;

— Ἀὐτὰ συλλογίζεσαι παλληκάρη;
'Εγὼ σερφονοῦζω σὶδ μυαλό μου τὸ σκεδῶ μαζ.

— 'Εγὼ κάνω τὰ σχέδιά μου τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἐργασθῶ.

— Γιὰ κούττα, Μπουκέ, τὸν 'Εδ-
μόνδο τὶ μούτρα ἔχει καὶ πὲς μου τὶ σκεφτεται.

— 'Ο 'Εδμόνδος μὲ πνευνοφρεῖ...
Φτάνουμε! 'Ε! 'Εδμόνδο! φθάσα-
με. 'Απὸ δῶ βγαίνουν, Γκοντιώ. Πῶ-
να μπρὸς νὰ δώσω τὰ εἰσιτήρια. 'Α! κάνει ἀρκετὴ ψυχίτσα...
Στάσου μὴ γελαστῶ: Ναι εἶσαι εἶνε... ἀριστερά, βγαίνοντας ἀπὸ
τὸ Σταθμό. Κόττα, Γκοντιώ, ὁ 'Εδμόνδος θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Θέλω νὰ μιλήσω καὶ σ' ἐσένα, Μπουκέ. Νὰ τὶ θέλω νὰ
εἰπῶ καὶ σὶδ τοὺς δύο σας: Πειδὶ καλὰ νὰ μὴν ἐρθῶ μαζί σας. Δὲν
εἶμαι σνενειδιωμένος καὶ δὲ μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω.

— 'Οχι; Θὰρθῇς 'Εδμόνδο. Τὸ θέλει ὁ Μπουκέ.

— Βέβαια καὶ πρέπει νὰρθῇ ἀφοῦ ξέρεῖ ποὺ πᾶμε. Δὲ θέλω
νὰ εἰπῶ πὲς δὲ σοῦχω ἐμπιστοσύνη, μὰ ξέρετε ἐγὼ δὲν ἐπι-
στεδύνομαι σὲ κανέναν. Θὰρθῇς γιὰ νὰμαστε πειδὶ οἰγουοὶ πὲς
δὲ θὰ μὰς μαρτυρήσης. Ξέρω πὲς δὲ θὰ μὰς βοηθήσης καὶ πολὺ,
μὰ δὲ σὲ λογάριζα; ὁ Γκοντιώ ἤθελε νὰ σὲ πῇ. Καὶ μὴ καὶ
βρέθηκε μαζί υἱς, ἰδού καὶ κάνε μου τὴν χάρη νὰ πηγαίνῃς
μπροστὰ! 'Ε! Γιὰ τὸ Θεό, Γκοντιώ! 'Αλλὰ φορὰ οὐδ' ἔχεις κα-
λεσμένους νὰ τοὺς ἀφίρης σὶδ σὺ.

— Εἶνε μακρὰ ἀκόμα, Μπουκέ;

— Τὸ δεῖναι δεξιά. Δὲν ἔχει πολὺ κόμο σ' αὐτὸ τὸ δρόμο.
Τὸν τοῦ σου, 'Εδμόνδο, νὰ περπατῇ: δλοῖται. Γ' αὐτὸν δὲξιά!
'Εκτο... 'Εβόμο... ὁδοο σὶ... 'Εγὼ θὰ χρυσήσω, ὅ' ἀνοίξῃ
ὁ θυρωρὸς καὶ θὰ εἰπῶ ἕνι ὄνομα, πορῶντας τὴν ἀβλή. Θὰ
μ' ἀκολουθεῖτε, παλληκάρια μου, σὶδ σκάλα καὶ θὰ παῖτε ὡ-
σὰ νὰ φορεῖτε παντοφλες δεσποινίδων. 'Εχουμε δύο παιδι-
ματα ν' ἀνεβούμε. 'Εδῶ εἶμαι σὰ σὶδ σὶδ σὶδ μου. 'Εχω τὸ κλειδί
τῆς γριούλας ποὺ τοῦδωκε ἡ δούλα. 'Ο 'Εδμόνδος θὰ μείνῃ σὶδ
ἀντιπάλαιο νὰ μὰς περιμένῃ. Προσοχή! 'Εδῶ εἶνε... σμαίνω...
Μὰ νὰ! ἡ πόρτα εἶνε ἀνοικτὴ. Σιγὰ, μωρὰ μου, φωνάζω ἕνα
ὄνομα... Μορι! Βασίστε υἱ... εἴμαστε, εἴμαστε σὶδ σκάλα.
Μορι! λέγεται ἕνας ποὺ κάθεται σὶδ ἔντο καὶ δὲν ἔρχεται ποτὲ
νὰ κοιμηθῇ. 17... 18... καὶ 22 σκαλοπείτια... 21. 'Εδῶ εἶνε!

'Εχει μὴ πόρτα, ἀφῆσε τὸν 'Εδμόνδο καὶ ἔλα ἀπὸ δῶ Γκοντιώ...
'Αγγιζέ με μονάχα, χωρὶς νὰ μὲ βασίζῃς...
— 'Αχ Θεέ μου! Θεέ μου! Ποιὸς εἶνε;

— Φίλοι, κορίττα... Κρατῶ τὸ λαιμό της... Σίγουρα δὲ θὰ ζα-
ναφωνάξῃ. Κἀποσε σὶδ πόδια της, Γκοντιώ, κι' ἀφῆσε τὸ λαιμὸν.
Προσιμὰ νὰ τὴν πνίξω. Θὰ εἶμαι πειδὶ οἰγουοὺς. Μόνο δύο
λεπτά θὰ περιμένουμε. Μικρὸ μου, μέτρα σιγὰ— σιγὰ ὡς
τὸ 120.

— Μετρώ: ἕνα... δύο... εἶτοι;
— Λιγὰκι πειδὶ γρήγορα... Τὶ μακρὸ ποὺ εἶνε ἕνα λεπτό!
μέτρα, μέτρα... Εἶνε τυχερὸ σὶδ σκοτάδι νὰ πετόρης τὸ λαιμὸ
μὲ τὴν πρῶτην... Ξέρω καλὰ ποὺ εἶνε τὸ κρεβάτι, μὰ ἔχεις
σπίρτα, Γκοντιώ μου;

— Ναι... ἀλλὰ μὴ μιλεῖς καὶ χάνω τὸ λογαριασμό μου.
— Ποῦ ἦσουν;

— Στὰ 92.
— Ξόλιασαν τὰ πόδια της;
— Ναι... δὲν κινούνται πειδ.

— Αὐτὸ ἦταν! Καλοπέρασας, κορίττα. Πρόσεχε θὰ τὴν βα-
στήξω λιγὰκι ἀκόμα. Τράβηξε ἕνα σπρίτο, Γκοντιώ... 'Εται... Μὰ
σ' ἐκείνη τὴν ὥρολογηθῇ μέσα εἶνε τὸ κλειδί τοῦ συρταριῦ
φύρο... 'Α! μπράβο! Εἶνε ἀξιολάτρευτη αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία!
'Ανοίγω! Νά! νά! 'Αγγίκες ἐπιτυχῶς, τραπέζογραμμάτι.

Αὐτὰ θὰ τὰ μετρήσουμε σὶ... ἔ-
κοσφραγα... Τὸ ἔπαινε, Γκοντιώ...
Αὐτὰ κατωτρίκα... Αὐτὰ γιὰ τὸν
'Εδμόνδο... Μπουκέ, Μπουκέ! Κότ-
τα τὸν 'Εδμόνδο. Δὲ σκελεῖται πειδ.
Λιγοθύμισε. Πὲς θὰ τὸν κουβαλή-
σουμε; Δὲ μποροῦμε νὰ τὸν ἀφήσου-
με ἐδῶ, Γκοντιώ; 'Φάξε τὴς τοκέες
σου κι' ἂν ἔχη χαρδιά, πόρτα. Κάνε
γρήγορα, παλληκάρη μου. Τώρα
πρέπει νὰ τὸν κάμουμε νὰ μὴ περ-
δῇ μαρτυροῦν. Θὰ τὸν περδῶ σὶδ
τὸ φοντάρι σὶδ λαιμὸ.

— 'Α! Μπουκέ, μὴν τὸ κάνης
αὐτό.

— 'Ας μὴν κουβαλοῦσε ἕναν
τέτοιο πελάτη... Γιὰ νὰμαστε οἰγου-
οὶ θὰ τοῦ φτεῖω καὶ μὴ μὲ τὸ
σιτλέτο προσέχοντας νὰ μὴ λερω-
θῶ... 'Εμπρός! 'Εργα σιγὰ-σιγὰ...
γιὰ νὰ ξανακλειδῶσω... Βήκας τὰ
κάγγελα; Νά, φτάσαμε σὶδ κρῖνο
πίσωμα. Τὶ σκοτάδι ποὺ ἔχει! Περ-
στε, παρακαλῶ. Αὐτὸ τὸ γορῶνι δὲ
πορτιέρης κοιμάται βαρεῖα. 'Επὶ τῆ-
λους! Τὶ ὥροφα ποὺ εἶνε ἐξῶ.

— Μοῦσκεφα σὶδ ἰδρύα.

— Θαρρῶ πὲς ζῶνταζαν, Γκον-
τιώ... Μὰ λάθος... Φορήθηκες καθόλου.
'Σ' ἐπείκρυνα μὲ τὸν 'Εδμόνδο, καὶ
τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Αὐριο σὰ θὰ τὸν βροῦν, κανεῖς δὲ θὰ μωρὶ
νὰ ἐξηγήσῃς τὶ συνέβη. 'Η γερὰ στυγαγαλιμένη! 'Ο 'Εδ-
μόνδος πνιγμένος καὶ μ' ἕνα σιτλέτο σὶδ σπρίτο! Πᾶμε.

Τριστάν Μπενάρ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΠΙΡΙΤΩΝ;

'Ο Γάλλος Κάρολος Σοριά, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε σὶδ Πολιγύλὸ τὸ
1812, εἶνε ὁ πρῶτος ἐφευρέτης τῶν σπρίτων. Εἰς τὸ πανεπιστήμιον
ἀκολουθοῦσε μαθήματα λατρικῆς, ὅταν τυχαίως ἔμαθε ὅτι ἕνα
μύγμα θεῖον καὶ χρωματιστοῦ soude de potasse ἐκπυρσοκροεῖται ὅ-
ταν τὸ τρίψουν ἐλαφρά. 'Απ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα ὁ Σοριά δὲν ἐνέ-
πτετο παρὰ πὲς νὰ κάνῃ αὐτὴν τὴν ὕλην εὐφλεκτὴν ὕστερα ἀπὸ
πολλὰς δοκιμὰς κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, καὶ νὰ δια-
σκεδάσῃ μὲ τὴν αὐτὴν συσκευή, ἀναβλόντας τὸν αὐτὸν δεικνύ-
θηκε σὶδ πλυνάδιους ἐμπόρους: χωρὶς νὰ μωρὶ νὰ τοὺς ἀπαγο-
ρεύσῃ τὴν χρησιμοποίησιν της γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ με-
ξέψῃ 1500 φράγκα τοῦ τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ δι-
πλωμα τῆς ἐφευρέσεως του. Μόνο εἵματα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ποὺ
εἶνε πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ὁ 'Ιούλιος Γκαρβὶν τὸν
ὁποῖον εἶχε συμβαλῇ ἐν εἰς τὸ σχολεῖο, μὲ κόπο καὶ σὶδ αὐτὸν νὰ
διορίσῃ διευθυντὴς σ' ἕνα γραφεῖο καπνῶν κι' εἶαι ν' ἀνακοινω-
σθῇ λίγο οἰκονομικῶς. 'Ο Σοριά πέθανε τὸ 1895 καὶ ἡ ἐφευρέσις
του χρονολογεῖται ἀπ' τὸ 1831.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑΞΙΔΙΑΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ

Τὸ γράμμα τῆς πεθερᾶς καὶ τὸ μυδιστόρημα. — 'Ο Ροσσέτι
τὸ χειρόγραφο ποιήμα του καὶ τὸ φέρετρό τῆς γυ-
ναϊκὸς του. — 'Ο εἰσπράκτωρ καὶ τὸ εὐρημά του. — 'Ο
ντενεκὲς τῶν σκουπιδίων καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ
Ντίκενς. — 'Ο Ντὼντὲ κι' ἡ ἰδιοτροπία τοῦ ὑπηρετῆ
του. — 'Η ἀφηρημάδα τῆς Μαρίας Κορέλλι.

Δὲν ταξιδεύουν μόνον οἱ ἄνθρωποι, ταξιδεύουν καὶ τὰ χειρό-
γραφα. Καὶ συμβαίνει μάλιστα νὰ κάνουν τὰ διάφορα ταξίδια τῶν
οὐ μὴ κινδυνὸν τῆς... ζωῆς των. Δὲν εἶνε λίγα τὰ χειρόγραφα
δυστυχῶς συγγραφέων ποὺ χάθηκαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τα-
ξιδίων των, χωρὶς ν' ἀνευρεθοῦν ἔκτοτε.

Περὶ τῆς ἡτῆς τῆς τύχης ἐνὸς χειρογράφου μυδιστόρηματος ποὺ
ἔσπελνε ὁ Γεωργίος Γκιονενγίνης σ' ἕνα ἐκδότῃ του στὴν 'Αμερική,
γιὰ νὰ ἐκδόσῃ. Τὸ τυχερὸν ἐπὶ συστάσει καὶ ἔμνευ ἡσυχος,
ἀναλονιζόμενος τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου του ὅταν θὰ κυκλοφοροῦσε
στὴν Νέαν 'Υόρκην. 'Εξαφνα ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸν ἐκ-
δότῃ του ποὺ γνωστοποιοῦσε ὅτι περιμένει ἀνευρεθῆναι τὸ ἔργο του.

'Ο Γεωργίος Γκιονενγίνης πῆγε τότε σὶδ ταχυδρομεῖο γιὰ νὰ
πληροφορηθῇ κι' ἐκεῖ ἔμαθε ἀπ' τὸν ὑπάλληλο ὅτι τὰ χειρόγραφα
του βρισκόνταν σὶδ Λὸς 'Αντζελες τῆς Καλιφορνίας. 'Όταν τὸν
ἔφεραν γιὰ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς παραπληρώσεως τὸν ἐληροφύ-
ρησε ὅτι ἡ διεύθυνσις ποὺ ἔφεραν τὰ χειρόγραφα του ἦταν ἡ
τῆς Πανλίνης Ντόκουεϋ, σὶδ Λὸς 'Αντζελες. Τότε θυμῆθηκε τὴν
γυναῖκα του ὁ συγγραφεὺς τῶν ἀτυχῶν χειρογράφων. 'Απλοῦστα
εἶπε βάλει τὴν διεύθυνση τῆς πεθερᾶς του, σὶδ χειρόγραφα καὶ
τὴν διεύθυνση τοῦ ἐκδότου του, σ' ἕνα γράμμα ποὺ ἔστειλε στὴν
πεθερὰ του. Καὶ τὸ δυσάρεστο ἦταν ὅτι ὅταν ἔλαβε τὰ μυδιστόρημα
χειρόγραφα ἡ πεθερὰ τοῦ συγγραφέως, ποῦταν μὴ ἀγρόμματα γυ-
ναῖκα, τὰ χάρισε σὶδ παιδιὰ τῶν γειτονισσῶν τῆς ποὺ τὰ γερμάσανε
καρκατωμένες. 'Όταν τὸμαθε ὁ συγγραφεὺς πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ
καὶ τοῦ.

'Ο Ντάντε Γκαμπριέλι, Ροσσέτι, ὁ μέγας 'Αγγλὸς ποιητῆς καὶ
ζωγράφος, βρέθηκε ἕνα χειρόγραφο ποιήμα
του ποὺ εἶχε χάσει πρὸ καιροῦ, μὲς τὸ
φέρετρό τῆς γυναίκας του! Τὸ εἶχε γρά-
ψῃ σ' ἕνα του ἐπισκεπτήριο, ὅταν τὸν εἰ-
δοποίησαν ὁ ὑπηρετῆς του ὅτι ἡ γυναῖκα
του πεθαίνει. 'Εστρεψε σὶδ κρεβάτι τῆς
ποῦταν ἀρρωστη καὶ δὲν τὴν πρόφτασε γιὰτὶ
εἶχε πεθάνει πιά. 'Εννοεῖται ὅτι τὸ ἐπι-
σκεπτήριο ποῦχε γραμμένον τὸ ποιήμα του,
τὸ ἔχεχασε μὲ τὴν φασαρία πάνω σὶδ τρα-
πέζῃ, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ ἔπειτα ἀπὸ λίγες
ὥρες ὁ ὑπηρετῆς του καὶ νὰ τὸ βάλῃ κατὰ
λάθος πάνω σ' ἕνα μπουνιέτο λουλούδια ποῦ-
χε σταλεῖ ἀπὸ κάποιον οἰκονομικὸ φίλον. Τὰ
λουλούδια τοποθετήθηκαν σὶδ φέρετρό τῆς γυναίκας τοῦ ποιητῆ
καὶ μὲς τὸ ἐπισκεπτήριο. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ὁ ὑπηρετῆς
τοῦ ποιητοῦ κατάλαβε τὴν γκάφα του ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς... μῆνες καὶ
πορτίερης κοιμάται βαρεῖα. 'Επὶ τῆ-
λους! Τὶ ὥροφα ποὺ εἶνε ἐξῶ.

— Μοῦσκεφα σὶδ ἰδρύα.
— Θαρρῶ πὲς ζῶνταζαν, Γκον-
τιώ... Μὰ λάθος... Φορήθηκες καθόλου.
'Σ' ἐπείκρυνα μὲ τὸν 'Εδμόνδο, καὶ
τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Αὐριο σὰ θὰ τὸν βροῦν, κανεῖς δὲ θὰ μωρὶ
νὰ ἐξηγήσῃς τὶ συνέβη. 'Η γερὰ στυγαγαλιμένη! 'Ο 'Εδ-
μόνδος πνιγμένος καὶ μ' ἕνα σιτλέτο σὶδ σπρίτο! Πᾶμε.

Τριστάν Μπενάρ

'Ο Κάρολος Ντίκενς, μεγάλος μυδιστόριογράφος, ἤρθε σὶδ πολὺ
νὰ διηγητῇ σὶδ φίλους του πὲς ἔχασε ἕνα δλοῦκληρο κεφάλαιο
ἀπὸ ἕνα του μυδιστόρημα καὶ πὲς τὸ βρέθηκε μέσα σ' ἕνα ντενεκὲ
σκουπιδίων, σὶδ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου του, ἐνῶ ἔν τῷ μεταξὺ εἶ-
χε χάσει καὶ ἑλπίδα ἀνευρεθῆναι του καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸ ξανα-
γράψῃ.

'Η μητέρα του 'Ονορὲ Μπαλζάκ τὸν πρόφτασε νὰ μαζεῦν τὰ
χειρόγραφα του ποὺ τὰ ξεχνούσε ὁ ἴδιος πρὸς πίσω ἀπ' τὴν πατο-
θήκη καὶ πρὸς πίσω ἀπ' τὸν καθρέφτη. Τὴν ὑποχρέωνε μάλιστα
ὅταν πέταγε τὰ σκουπιδία νὰ τὰ... περναῖ ὁ δύο—τρία χέρια μὴ τυ-
χὸν καὶ βρισκόντουσαν τίποτα χειρόγραφα μέσα σ' αὐτὰ.

'Ο λόρδος Λύττον ὁ συγγραφεὺς τῶν 'Τελεταίων 'Ημερῶν τῆς
Πομπήλας πηγαίνοντας σὶδ ἐκδότῃ του μ' ἕνα τελεταῖο του
ἔργο ὑπὸ μάλῃς τὸ ἔχεχασε κατὰ κακὴν του μοῖρας μέσα σ' ἕνα λεω-
φορεῖο. 'Όταν τὸ ἀντελήφθη ἦταν ἀργά, καὶ μόνον ὕστερα ἀπὸ
λίγες μέρες ἐκεῖ ποὺ καθόταν σὶδ γραφεῖο του, τοῦ τὸ ἔφερε ὁ
εἰσπράκτωρ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε λέγοντάς του:

— Νὰ μὲ συγχωρεῖτε, λόρδε μου ποὺ ἀργησα νὰ σὰς τὸ φέρω,
μὰ δὲν ἔξερα ὅτι ἦταν δικό σας. 'Υστερα ἤθελα καὶ νὰ τὸ διαβί-
ω γιὰτὶ μ' ἄρεσε πολὺ. Μόνο χθὲς ποὺ τὸ τελεσίωσα εἶδα τὴν
ὑπογραφή σας καὶ τότε σὰς θυμήθηκα.

'Ο Λύττον γεμάτος χαρὰ ποὺ βρέθηκε τὸ ἔργο του τὸ ὁποῖον
ἐνόμιζε γιὰ χαμένο, εὐχαρίστησε τὸν τιμὸ εἰσπράκτορα καὶ τὸν
προσέλαβε σὶδ ὑπηρεσία του.

'Αἰεὶ οἰκτοῦ ἦταν ἡ τύχη μερικῶν χειρογράφων τοῦ Γάλλου
μυδιστόριογράφου 'Αλφόνσου Ντὼντὲ, ποῦταν καταδικασμένα γ'
ἀνάβρουν τὴν πῆλη τοῦ ὑπηρετῆ του. 'Ο Ντὼντὲ συνήθιζε νὰ γρά-
φῃ τὰ ἔργα του πάνω σὲ διάφορα κομμάτια χαρτιῶν, τὰ ὁποῖα ὅταν
ἔβγαζε τ' ἄρινα πάνω σὶδ γραφεῖο του. Μὰ ὁ ὑπηρετῆς του Φραν-
σουὰ τὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ ν' ἀνάβῃ καὶ πρὸ τῆς πῆλα ὅταν
ἔμειναν γιὰ νὰ σιγυρῇ τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου του. Μὴ μὲρα
ἀνέβρυνε ὁ Ντὼντὲ κατὰ τύχην τὸ τοιγάρο μ' ἕνα ἀπ' τὰ μω-
καμμένα χαρτὰ ποῦχε ξεχάσει ὁ ὑπηρετῆς του νὰ σκουπίσῃ, ἀνε-

Δ. Γ α λ α ν η ν. Αἱ μεταφράσεις οὐκ ἐντελὲς καλῆς. Προσέχετε τὴν πᾶ-
ραφράση. Θ. Φ ω ν τ ὶ δ η ν, 'Εδεσαν. Σὰς ἀποχαιροῦντες γιὰ τὰ κα-
λὰ λόγια. Τὸ ποιήμα σας οὐκ ἐπὶ τῆς. Γιατὶ δὲ τὸ δοκίμασε σονέτο ἀπὸ
κάθε ἄλλο παρὰ σονέτο εἶνε; 'Ο θ. Α λ α ν η ν, 'Ελευσίνα. Τὸ ποιήμα
σας καλὸ καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ. 'Η στήλη αὕτη—σημειώσατε—διαβάζεται πρὶν
πολὺ ἀπὸ τὴν ἄλλαν.

Ποιὸς θὰν τὸ πίστευε Νινὼν, πὲς οἱ οἱ τιμὲς τῶν δειλινῶν
θαρχόντουσαν, τόσο ποῖς, καὶ σὶδ ἀντ' ἐρωτᾷ μας,
ποῦ μόλις σὶδ «Καρνὲ» μὲ βίβ, χαράξαμε μὴ μολυβία.
ποῦ νὰ θυμῆξ ἀστερικὰ, τὰ θερινὰ ὄνειρά μας...

«Κάποια λογάρια ντεροπάλ, κάποια χαϊδέματα» ἀπαλὰ
στοῦ γκρίνου μούλου τὰ σκεβὰ φιλόξενα βραχάκια,
τὶς λυπημένες μας καρδιὰς σὶς ἀνυπομονετικὲς βραδνὲς,
καὶ κάποιο ἀβρὰ χαμόγελο στοῦ λόφου τὰ πενιχάκια!

Κι' ἀκόμα... κάποιο βράδυ ὄρθο, σ' ἕνα δωμάτιο πενιχρὸ
ποῦ στῆς «Βαλντίνας» τὸ ρυθμὸ, χορεύαμε σφιγμένοι,
καὶ κάτι μπλάβα δειλινὰ, ποῦ, μὲς τῇ βάρκα, γαληνὰ
σοῦλεγα «Μὴ μὲ λημονεῖς» μὲ μὴ φωνὴ πνιγμένη!...

Μὰ ἤρθε μὴ μέρα σκοτεινὴ, μὴ μέρα φθινοπωρινή,
καὶ χάθηκε ἀγάπη μου, σὶδ Ἀθηνῶν τὸ σμάρι,
κι' εἶσαι, θὰ μείνης μὲς τὸ νοῦ, σὶδ ὄνειρο κάποιο καιροῦ,
ὄνειρο ἀχνό, ποῦ τόπλασα μὴ νύχτα μὲ φεγγάρι!...

Πρῶτοκο περτάτημα δὲν θὰ πῇ τίποτα. Γι' αὐτὸ βγάλαμε τὸν τίτλον τοῦ
τραγουδιοῦ. Α ἡ δ α ν Κ α ρ τ ὲ λ η ν. Αἱ μεταφράσεις οὐκ ἐντελὲς καλῆς.
δουλοῦν. Μόνον ἡ τοῦ Μωρᾶς λίγο ἀδύνατη. Περναῖτε νὰ σὰς γνωρίζουμε ἂν
δὲν σὰς κάνω κόπο καὶ φέρετε καὶ τὶς μεταφράσεις ποὺ μὰς γράφετε. Θ. Π α-
ν α γ ὶ ὡ τ ο υ. Τὸ ποιήμα σας οὐκ ἐπὶ τῆς. Δημοσιεύουμε ἐδῶ ἕνα σας τε-
τράστιχο γιὰ..... νὰ βρεθῇτε:

'Αδελὰ! Δὲν ξέρω πὲς καὶ γὼ
γιὰ μὴ σιγῇ τὴν εἶδα τὴν ἀγάπησά
καὶ τόσες ἀγάπες ποὺ εἶχα πρῶτα
γιὰ κείνη τώρα πιά τῆς ἀρῆσα.

Ν. Ι. 'Ε λ α ν η ν. 'Οχι ἐπιτυχῆς τὸ ποιήμα σας. Τὸ πρῶτο τε-
τράστιχο μάλιστα ἐντελὲς ἀποτυχημένο. 'Ιδού:

— Κάποια μορφοῦλα, τὴν χλωμὴν
φῆραν ἀπὸ τοῦ στυγαγαλιμένου,
κάποιο ποὺ λέγαμε Λουίζα
κι' ἦταν ντυμένη πάντα γκρίλα.

Μὴ βέλτεσθα λοιπὸν. Μὰ τὰνκαιρὸ θὰ γράφετε παρὸ καλὰ. Κ. Δ. ὁ ν ο-
σ α κ η ν. 'Υπάτην. Τὸ ποιήμα σας ἀνεπτυχῆς. Γ. Κ υ ρ ὲ α ἡ ν. Μο-
τιλῆν. 'Η μεταφράσις τοῦ διηγήματος καλὴ ἀποσπασματικῇ, τὸ θέμα ὅμως
ὄχι τοσοῦ ἐνδιαφέρον διστυχῆς. Κ ο υ κ ο ὕ λ η ν. 'Αγρίνιον. Στάλτε
μὰς κατὰ

Όσοι θέλετε ν' αγοράσετε γραμμόφωνον πρέπει νά ιδήτε πολλά συστήματα διά νά τὸ παραβάλετε καὶ πρωτίστως

ΤΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ ΑΤΛΑΣ

Διατὶ νά πάρετε ἓνα πρόσ-
τυχον μηχανήμα, ἐνῶ μὲ τὰ
αὐτὰ χρήματα ἤμπορεῖτε
ν' ἀγοράσετε κατὶ τι τέ-
λειον;

ΑΠΟΘΗΚΗ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ
«ΑΤΛΑΣ»
63 ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 63

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μὴ λησμονεῖτε
ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗΝ VAUBRY

ἤμπορεῖτε νά βά-
φετε μὲ ἐπιτυχίαν
τὰ φορέματά σας
ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΝΗΣΤΕ
Πωλεῖται στὰ Φαρμακεία
Χονδρική πώλησις
Ρ. ΦΡΑΓΚΕΤΗΣ (ΑΘΗΝΑΙ)

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ
Έγουμεν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥ-
ΧΙΑΣ ἀπὸ διας τὰς βαφὰς τριχῶν
Εὐρωπαϊκὰς καὶ Ἑλληνικὰς. Διὰ τοῦ-
το ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τριχῶν
καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ.
Μποτσαράκου ἐγγυώμεθα. Ἀναλαμβάνο-
μεν τὴν χορήγιν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν
χρωματισμῶν κόμης, μύστακος καὶ γε-
νείου μὲ ἐπιτυχίαν ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ.
Πανεπιστημίου καὶ Χαριλ. Τρικοῦπη
Ἀθῆναι.

Κυρίες,
Δεσποινίδες

Πρὶν παραγγεῖλετε τοὺς
ΚΟΡΣΕΛΕΣ ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΣΑΣ

ἐπισκεφθῆτε τὸ Φαρμακεῖον
ΣΑΚΑΛΗ - ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(Ὁμόνοια)

καὶ εἰμὲθα βέβαιοι ὅτι δὲ εὖ-
ρετε νὰ ἐκανοποιήσετε τὸ γού-
στο σας καθ' ὅλα καὶ δι' ὅλα.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΝΕΑΡΙΟΥ
Ἐπαναφέρει τὸ πρότερον χρῶμα.
Δὲν βλάπτει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυνα-
μώνει τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48
Τιμὴ δρχ. 50, διὰ τὰς Ἐπαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ
Κάννει τὸ ὀραϊότερον δέγμα. Εἶνε
ἱπολύτως ἀβλαβὲς. Συντηρεῖ τὴν καλ-
οσύνην καὶ ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΖΩΟΔ. ΠΗΓΗΣ 48.- ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ ΣΤΟΡ ΜΠΡΟΝΖ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
Παντὸς εἶδους

ΥΛΙΚΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

Εἰς μεγάλην καὶ διαρκὴ παρακαταθήκην

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

(Ζουστῶν) δι' ἐπιπλα καὶ αὐτοκίνητα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗ

Ἀθῆναι, Κολοτρώνη 57.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ΟΔΟΝΤΟΓΓΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικὸς εἰς Παρισίους σπουδὰς. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν δι-
όλιγομέρου ἀναδύον θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Ὁδὸι
τιδίας, δυσσομίαν, Ρυογρίθης καὶ ἄ. διὰ νεοτάτων ἐπιστημονικῶν μεθόδων.
Λέχεται 9-12 καὶ 2-6 1)2. 51-55 δὲς Γ'. Σεπτεμβρίου 51, πάτωμα 2ον

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΑΚΤΙ- ΝΟΘΕΡΑ ΠΕΙΔΣ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ ΥΦΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται ἡ Ἐπιληψία, ἡ Ἀνικα-
νότης εἰδικῶς, ὁ Ἀρθριτισμός, αἱ Νευ-
ραλγίαι κλπ. Ἐκτελοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐν
Παρισίοις καὶ Βερολίῳ εἰδικῶς ἀσχολ-
ηθέντος κ. Τάκη Πραποπούλου τέ-
λειαι Ἀκτινοσκοπήσεις καὶ Ἀκτι-
νοθεραπείαι Ἀδενοπαθειῶν, Δερ-
ματικῶν νόσων Νεοπλασμάτων κ.λ.π.

— Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 10 —

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαε-
ταετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας
κλινικῆς τοῦ καθ' ἡγετον κ. Γεωρ-
γίου Φωτεινοῦ. Λέχεται καθ' ἑκάστην
Ὁδὸς Κεφαλληνίας 15α.

Ῥωαί 8-10 π. μ. καὶ 4-6 μ. μ.

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΔΧΑΡΝΟΝ 170Α (ΤΕΡΜΑ)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΗΣΙΣ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Γ. ΜΠΑΧΑ
ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 6

Ἐπλουτίσθη ἐσχάτως μὲ τὰ πλέον νουβωτέ ὑφάσματα τῆς
ἐποχῆς.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Μία ἐπίσκεψις εἶνε ἐπιβεβλημένη διὰ κάθε νοικοκυρὰν διὰ
νά πεισθῇ διὰ τὰς τιμὰς μας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ γραφεῖον ἐντὸς τῆς ἀγο-
ρᾶς συναλλάγματος μετὰ τηλεφώνου.
Πληροφορία εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Διγλωσσος Γραφομηχανὴ
FLORIO

ΓΕΝ. ΑΝΘΡΩΠΟΙ Π.Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
Στὸς Περματζίεγλου 28.- ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

BLACK

ΜΠΛΑΚ
ΦΛΑΓΚ

FLAG

ΚΟΝΙΣ

ΜΠΛΑΚ-ΦΛΑΓΚ

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟ

ΥΓΡΟΝ: καταστρέφει πάντα
ἐντομα καὶ τὰ αἰνὰ τῶν
ἀπλοῦ ψεκασμοῦ, μὲ τὴν
λυτέραν δυνατὴν οὐκ ἀναι-
γροῦ, χάρις εἰς τὸν οἰκονο-
ματικὸν ψεκασμὸν

ΚΟΝΙΣ: οἰκονομικώτατον
καταστροφικὸν πάντων τῶν
πόντων ἐντόμων καὶ ζώων
(κατὰσφιδων, κορών κλπ.)
τόμων φωτῶν καὶ ἀνθεῶν
παρασίτων ζώων φύλλων,
ῥῶν, τομιποριῶν κλπ.

ΖΗΤΕΙΤΕ δὴν γιὰς χρήσεως
τῆς ἀκριβοῦς ἐπισημῆς
ὁποῖον ἐξαλείφονται τὰ
ἰκανοποιητικὰ τῶν
ἀποτελέσματα.

ΠΟΛΥΝΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Εἰς πολλὰ μεγέθη δεξαμενῶν

Γεν. Ἀντιπροσωπεία:

ΗΠΕΙΡΟΥ 47

ΑΘΗΝΑΙ-Τηλέφωνον 31-4

-ΗΧΑ-

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον

Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΕΡΙΟΝ

Ἐναντι Χρηματιστηρίου

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΙΝ

κάννει ὠρατο δέγμα. Στεγνὰ
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικοῦπη
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καὶ ἐκ
βιβλίων μεταχειρισμένα καὶ βί-
θλας. Γράψατε σὸς ἄνθρωπον

ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΩΡΑΖ' / 11.11

GRAND-PRIX

ΦΑΛΗΡΟΥ

Δελτία Sweepstakes

ΚΑΤΕΣΤΟΙ

GEVAERT

Ζητεῖτε ἀπὸ τὰ καλὰ Καταστήματα φωτογραφικῶν εἰδῶν τὰς
πλάκας ROLLFILMS καὶ FILMPACKS τοῦ διασημοῦ Οἴκου

Τὰ Films τοῦ Οἴκου διακρίνονται: Διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητά
τῆς emulsion. Διὰ τὰ μεγάλα εἰς πλάκας ἀπὸδοῦν. Διὰ τὴν
θαυμασίαν τὸν διαύγειαν. Εἶνε ὁρθοχρωματικά. Εἶνε antihal. Δὲν
συστρέφονται οὔτε κατὰ τὴν ἐμφάνισιν οὔτε μετὰ τὸ στεγνώμα.

ΕΚΤΥΠΩΣΑΤΕ

Τὰ ἀντικείμενά σας εἰς τὸν ἀνὰ τὴν ἐρήλιν ἀνεγνωρισμένον φω-
τογραφικὸν χρόνον

RONIX & RIDAX

GEVAERT

Κάμψτε τὰς μεγεθύνσεις σας ἐπὶ τοῦ χρόνου

ORTHONORM GEVAERT

Κατάλογοι καὶ τιμαὶ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πελατῶν.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΗΝΑΡΕΒΙΩΤΟΥ

ΝΙΚΗΣ 22 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΡΠΗΣ

ΚΑΤΗΚΑΡΕΑΣ 8

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

Συμμετέχον

οἱ κάτωθι καθαρόαιμοι:

Κρόνγουελ
Περγουίνης
Δομ. Δάγος
Ἀστράκη
Ζέφυρος
Ἐσπερίος
Μορὸν ντὲ ρέν
Μπαρμπὺς

Κελερὲς
Ἀλφὲς
Ὀύρανια
Συμέα
Ἀννὲς Σορὲς
Ἰοίς
Ἰζία
Πυρρὸς

ΚΥΡΙΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ζητεῖτε ἀπὸ τὰ καλὰ Καταστήματα φωτογραφικῶν εἰδῶν τὰς
πλάκας ROLLFILMS καὶ FILMPACKS τοῦ διασημοῦ Οἴκου

GEVAERT

Τὰ Films τοῦ Οἴκου διακρίνονται: Διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητά
τῆς emulsion. Διὰ τὰ μεγάλα εἰς πλάκας ἀπὸδοῦν. Διὰ τὴν
θαυμασίαν τὸν διαύγειαν. Εἶνε ὁρθοχρωματικά. Εἶνε antihal. Δὲν
συστρέφονται οὔτε κατὰ τὴν ἐμφάνισιν οὔτε μετὰ τὸ στεγνώμα.

ΕΚΤΥΠΩΣΑΤΕ

Τὰ ἀντικείμενά σας εἰς τὸν ἀνὰ τὴν ἐρήλιν ἀνεγνωρισμένον φω-
τογραφικὸν χρόνον

RONIX & RIDAX

GEVAERT

Κάμψτε τὰς μεγεθύνσεις σας ἐπὶ τοῦ χρόνου

ORTHONORM GEVAERT

Κατάλογοι καὶ τιμαὶ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πελατῶν.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΗΝΑΡΕΒΙΩΤΟΥ

ΝΙΚΗΣ 22 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΠΑΝΤΕΣ ΤΑ ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΜΑΣ

Ἡ μάρκα τῶν

BÉNÉDICTINS

οἰκὸς ἐξασφαλίζει τὴν

ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ & ΥΓΙΕΙΑΝ

ΤῶΝ

ΟΔΟΝΤΩΝ ΣΑΣ

MODES-ΧΑΡΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΠΙΛΟΙ

τῆς 15ης Ὀκτωβρίου ἐ. ε. διαρκὲς ἐκθεσις τῶν τε-
κνῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΜΟΔΕΛΛΩΝ, τὰ ὁποῖα ἐκτίμη-
σιν αὐτοπροσώπως ὁ γνωστὸς ΧΑΡΗΣ εἰς τὸ εἰ-
σὶμα τοῦ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΡΑΦΙΟΥ

ΣΤΟΑ ΡΙΖΑΡΗ (ὁδὸς Ἐρμού)

ἐκ μὲν τῶν Οἴκων:

RAIBOUX, MARIA GUS, LEWISSE,

CAMILLE ROGER, MARGUERITE ET LEONIE

κ. λ. π.

ΤΙΜΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

Ἐπληρώθη ἐκ Παρισίων ἡ καλλιτεχνικὴ μὸδα κ. Βάσσα Ἰα-
τροῦ κομίσασα ἐκλογὴν μοντέλων, θερμοκαίτων καὶ ὁλοκλ-
τῶν ὁποῖων ἡ ἐκθεσις ἤρξατο ἀπὸ τῆς 18 Ὀκτωβρίου εἰς τὸ ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Σουλτάνη 12 ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ τῆς.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) Η «ΧΟΝΙΑ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 20.
 - 2) Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 20.
 - 3) Η «ΜΟΝΑΡΤΗ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 20.
 - 4) Η «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 20.
 - 5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥΡΟΥ ΓΟΓΛΩΝΟΣ ΠΥΛΗ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 20.
 - 6) Η «ΠΑΡΑΜΕΝΗ ΚΑΡΑΛΑ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 20.
 - 7) Η «ΣΦΙΕ ΤΩΝ ΠΑΡΩΝ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 20.
 - 8) Η «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΗΥΚΟΔΑΚΑΣ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 26, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 30.
 - 9) Η «ΚΑΠΕΤΑΝ ΠΑΝΤΑΖΜΑ» διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 30, διὰ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 30.
 - 10) Η «ΑΔΑ ΚΑΙ Η ΒΟ» Τίμος τοῦ «Μαυροῦ» χοροδότης, διὰ μὲν τὸ Ἐσπερίον δρχ. 200, διὰ δὲ τὸ Ἐσπερίον δρχ. 200.
- Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας οἱ ὁποῖοι πα-
ρακαλοῦνται μὲ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμβάσουν καὶ τὰ
ταχυδρομικὰ τέλη.

Ἐπληρώθη ἐκ Παρισίων ἡ καλλιτεχνικὴ μὸδα κ. Βάσσα Ἰα-
τροῦ κομίσασα ἐκλογὴν μοντέλων, θερμοκαίτων καὶ ὁλοκλ-
τῶν ὁποῖων ἡ ἐκθεσις ἤρξατο ἀπὸ τῆς 18 Ὀκτωβρίου εἰς τὸ ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Σουλτάνη 12 ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ τῆς.

Finntex

ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟ ΚΑΖΜΗΡΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Εἰς τοὺς
ἐνδυσμένους μὲ γούστο
τοὺς θέλοντας πραγματικὴν
οἰκονομίαν ὥς καὶ εἰς τοὺς ράπτas
ποὺ θέλουν καὶ τὸν ἑαυτὸν των νὰ διαφημί-
σουν καὶ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν πελ.τεῖαν των
συνιστᾶται τὸ καμῆρι **„ΦΙΝΤΕΞ“**
ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ 1926
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ - ΕΙΣΑΓΟΓΕΥΣ **ΑΓΓΙΛΙΟΣ Π. ΠΙΖΑΝΗΣ**, ΑΘΗΝΑΙ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΛΠΘΒΗΚΗ & ΓΡΑΦΕΙΡ: ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 31
Π Ρ Ο Σ Ε Χ Ω Σ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ
ΠΩΛΗΣΙΣ

ENGLISH FINTEX
CELLULAR FINTEX
ENGLISH FINTEX
ENGLISH FINTEX